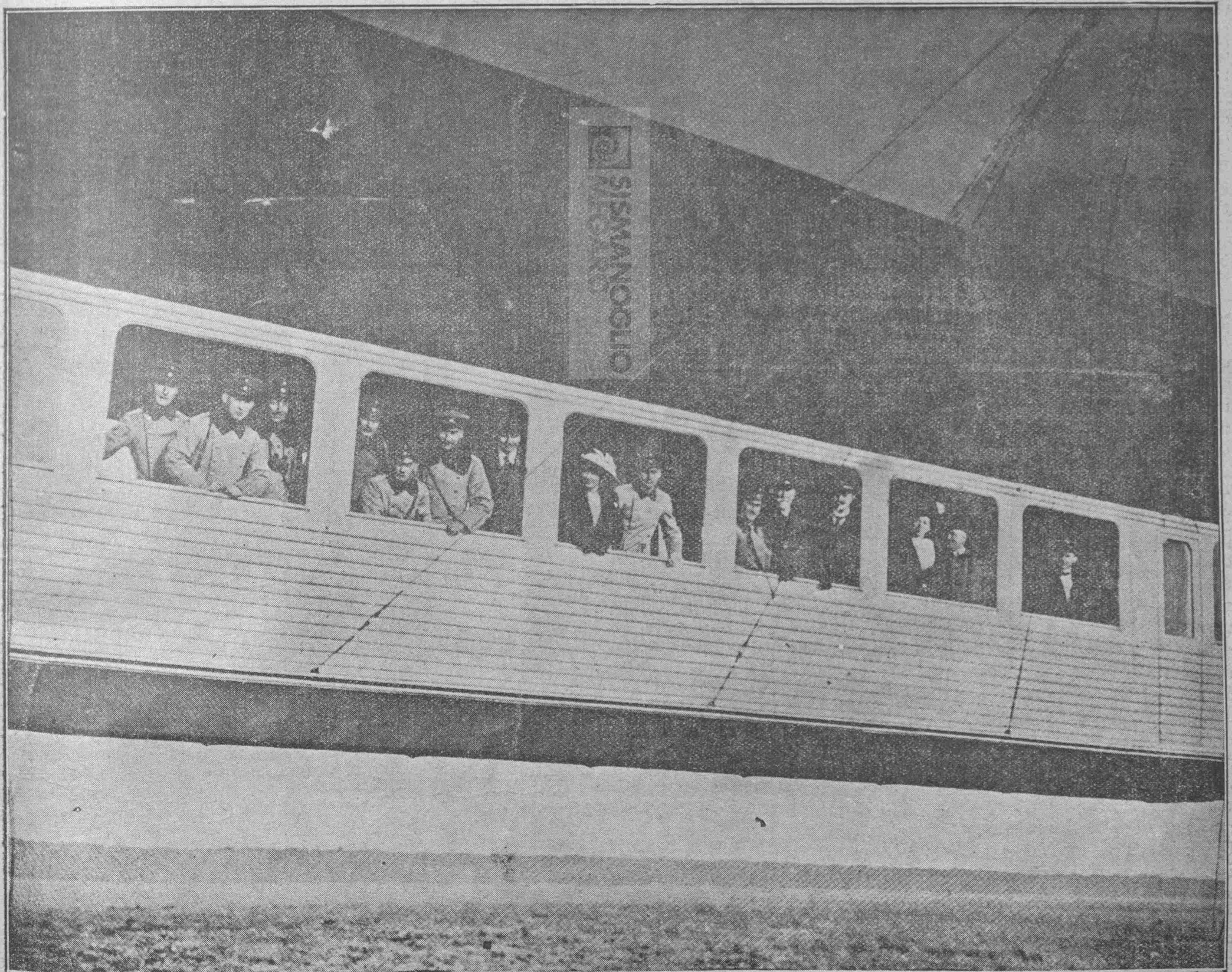

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>* ΓΡΑΦΕΙΑ *</p> <p>ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 *Αριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>*Εσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 30 *Ἐξωτερικοῦ ἔτησίᾳ φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>*Εσωτερικοῦ ἔτησίᾳ γρ. 54 *Ἐξωτερικοῦ ... φρ. 18</p> <p>ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ</p> <p>ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p>
---	---	---

Τσέπελιν, φέρον μέλη τῆς αὐτοκρατορικῆς γερμανικῆς οἰκογενείας.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΘΑΥΜΑ ΑΓΑΘΟΤΗΤΟΣ

Είναι μεσονύκτιον χειμώνος, και ψυχος καλύπτει την γήν. Ἐκεῖ, ἐν Βηθλεέμ, ἐν τινι σπηλαίῳ, παρθένος κόρη, μακρόθεν ἐλθοῦσα ἐν' ἀπογραφῇ ἐν τῇ πόλει τῆς οἰκογενειακῆς αὐτῆς και τοῦ Δαβὶδ καταγωγῆς, ἐν μέσῳ εἰρήνης και ἡρεμίας ἀνεκφράστου, ἐναποθέτει ἐπὶ φάτνης ἀλόγων, ὡς ἐπὶ κοιτίδος βασιλικῆς, τὸν ἐξ αὐτῆς ἄνευ ὠδίνων τεχθέντα υἱόν. Οἱ κλαυθμυρισμοὶ τοῦ βρέφους συγχέονται πρὸς τοὺς ὕμνους τῶν ἀγγέλων και ὁ ὕμνος τοῦ βρέφους ἐξασφαλίζει ἤδη τὴν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων διακηρυττομένην παγκόσμιον εἰρήνην και χαράν.

Ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα, παραπαίουσα ἐν τῷ κόσμῳ τῶν αἰσθήσεων, τῶν γνώσεων, τῆς πίστεως, τῶν ἐλπίδων, μηδεμίαν διακρατοῦσα ἀγκυραν ἐν τῇ τρικυμίᾳ τῶν ἀμφιβολιῶν τοῦ πνεύματος, ἦτο δυστυχῆς και ἀνυπολογίστως ἐνοχος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ Θεός, ἀντὶ τῆς καταρασθῆναι τὴν ἀμαρτωλὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀπομακρυνθεῖσαν ἀπ' αὐτοῦ, δεικνύει δείγματα ἀγάπης ἀνεκτιμήτου πρὸς αὐτήν, και ἀποστέλλει σωτήρα πρὸς αὐτήν τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ, φαινόμενος πρὸς ἡμᾶς πατήρ φιλόστοργος και ἀγαθός. Καὶ ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, γενομένη ἐξ εὐσπλαγχνίας πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, διεγείρει ἐν ταῖς καρδίαις πάντων, οἵτινες πιστεύουσιν εἰς τὸν Σωτήρα, αἰσθήματα φιλάνθρωπίας και συμπαθείας πρὸς πάντας τοὺς πάσχοντας, και προσελκύει τοὺς εὐποροῦντας, και τοὺς ἐν ἱματίοις πολυτίμοις και οἰκίαις μεγαλοπρεπεστάταις, και ἐν χρυσῷ και εὐζωίᾳ ἀπεριγράπτῳ ζῶντας, εἰς τὰς τρώγλας και τὰ σπήλαια, εἰς τὰ καταγώγια τῆς πενίας και τῆς συμφορᾶς, ἵνα φάλλωσι πρὸς αὐτὸν τὸν ὕμνον τὸν ἀγγελικόν, τὸν ὕμνον τὸν οὐράνιον τῆς ἐπὶ γῆς εἰρήνης, τῆς εἰρήνης, ἣτις καταπαύει τὰς τρικυμίας τῆς καρδίας, τὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς, τῆς εἰρήνης, ἣτις μεταβάλλει τὴν γῆν εἰς οὐρανὸν διὰ τῆς γεννήσεως ἐπὶ γῆς τοῦ Κυρίου οὐρανοῦ και γῆς. Ὁ Κύριος ἠγάπησεν ἡμᾶς τοσοῦτον, ὥστε κατήλθε μέχρις ἡμῶν. Καὶ πρὸς τὴν ἀγάπην ταύτην ὀφείλομεν ἡμεῖς ν' ἀντιτάξωμεν ἀγάπην, ἀγάπην ἀληθῆ, ἀδόλον, εἰλικρινῆ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν Βηθλεέμ, εἰς τὸ τέως εὐτελές και ἤδη περίδοξον σπήλαιον, στραφῶμεν σήμερον. Ἡ γέννησις τοῦ Σωτήρος ἐγένετο εἰς ἡμᾶς πηγὴ ἀληθῆς, θαυμασίας, τῆς ἀγαθότητος. Ἐκεῖθεν ἀντλοῦμεν πάσας τὰς ἀρετάς, αἵτινες καθιστῶσι τὴν ζωὴν ἡμῶν ἀληθῶς εὐτυχῆ. Ἐκεῖθεν ἀρχεται ἡ ἀναγέννησις ἡμῶν εἰς ζωὴν οὐχὶ ὑλικὴν, ἀλλὰ πνευματικωτέραν. Ἐκεῖθεν προέρχεται ἡ ἀνύψωσις ἡμῶν ἐν τῇ τάξει τῶν ὄντων, και ὁ μετασχηματισμὸς ἡμῶν, διὰ πράξεων και πίστεως ἀγαθῶν, εἰς υἱοῦς τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖθεν, ἐκ τῆς μικρᾶς και εὐτελοῦς ἐκείνης φάτνης, φῶς ἀπλετον, φῶς πνευματικόν, ἐξερχόμενον, διαφωτίζει τὰς διανοίας ἡμῶν, και καθιστᾷ αὐτὰς δεκτικὰς τῶν οὐρανίων ἀληθειῶν και γνώστας ἀκριβεῖς τῶν οὐρανίων και ἐπιγείων πραγμάτων.

Ἴδου ὁ Ἐμμανουὴλ κεῖται και σήμερον ἐνώπιον ἡμῶν, ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, ἐν τῇ μυστικῇ Τραπεζῇ, ἀπλοῦς, ἀπέριττος, τοῖς πᾶσι προσίτος· λάβωμεν τοῦτον διὰ τῶν χειρῶν, ἐναγκαλισθῶμεν Αὐτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους ἡμῶν, ἀναμιζώμεν τὰ δάκρυα ἡμῶν μετὰ τὰ δάκρυα Ἐκείνου. Θὰ αἰσθανθῶμεν ἐν τῷ μειδιάματι και τῇ περιπτώσει αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, ἣν μάτην ζητοῦμεν ἐκτὸς και μακρὰν τῆς Βηθλεέμ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΧΕΙΜΩΝ

Τὸ δάσος ἔχει ἐρημωθῆ. Τὸ ἄντρον αὐτὸ τῆς χαρᾶς και τῶν εἰδυλλίων, ἐκεῖ, ὁ του οἱ Ὑμέναιοι ἐσωτάζοντο μετὰ τὰ γλυκύτερα ἔμματα τῶν πετρῶτων ψιλλῶν και τὸν ναυουριστικὸν θρύλλον τῶν δισέων φυλλωμάτων, δὲν ἀπέμεινε, παρὰ μακρὰ σειρὰ γυμνῶν κορμῶν και πενθίμων κλάδων, οἱ ὅποιοι προβάλλουν τὴν θλιβερὰν παρουσίαν των εἰς τὸ σκορὸν και μολυβδόχρον βάθος σκυθρωποῦ οὐρανοῦ. Ὁ βορρᾶς λυσσᾷ μανιωδῶς. Ἀφροῦ ἀπατίναξεν εἰς στροβίλους και τυφῶνας ἐν πρὸς ἐν ὅλα τὰ φύλλα, ἀφροῦ τὰ ἐρριψε κατὰ γῆς νεκρά, μαραμμένα, κίτρινα, τώρα περῶ μετὰ οὐκ εἰς συριγμοὺς ἀναμέσον τῶν σκελετῶν, οἱ ὅποιοι ἀπέμειναν ἐκεῖ, και ἡ φωνὴ του εἶναι φωνὴ πνιγνῶ μοιρολογοῦ, τὸ ὅποιον κλαίει διὰ τὴν ἐρήμωσιν, θρηνοὶ διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς χαρᾶς, ὀδύρεται διὰ τὴν γυμνότητα.

Και ὁ ἄνεμος φέρει ἐπάνω εἰς τὰς πέτρυνάς του τὰς λευκάς νιφάδας τῆς χιόνος, διὰ τὰς ἐναποθέσει ἐπὶ τῶν κορμῶν, ἐπὶ τῶν κλάδων, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, και θὰ ἐπεξεργασθῆ τὴν μεγάλην, τὴν παγερὰν ἐπιτύμβιον πλάκα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ταφῆ ἡ νεκρῶμένη φύσις.

Ω! τὴν μελαγχολικὴν αὐτὴν εἰκόνα τῆς φύσεως!
Και ὁμως δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ χειμῶν.

Ὁ πόντος ἔξω μυκάται. Ἡ βρῖντερὰ, ἡ ἄγρια φωνὴ τῶν μυκηθῶν του φέρει εἰς τὸ βλέμμα τὴν ἄγριαν πύλην γιγαντοῶν κυμάτων, τῶν κινήτων αὐτῶν βουνῶν, τὰ ὅποια, εἴτε ἀποκαλύπτουσι τὸν πυθμένα ὅταν ὑψώνονται, εἴτε ὑπὸ τὸ βῆρος των συντρίβουσι τοὺς φοβερωτέρους ὄγκους ὅταν καταπίπτουσιν.

Ἡ ποίησις τὰ παρομοίαις μετὰ ἀφηγιασμένους και λευκοχαίτους ἵππους· ἡ εἰκὼν εἶναι μικροτέρα τῆς πραγματικότητος. Ἡ ὑδατίνη αὐτῆ ἴλη, ἡ ὁποία ἐρχεται ὀρμητικῆ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, ἡ ὁποία ἀνανοῦται και πυκνοῦται ὅσον προχωρεῖ, ῥίπτεται ἀκάθεκτος ἐπάνω εἰς τὴν βραχῶδη παραλίαν, και καλύπτει εἰς μίαν στιγμὴν και τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῆς.

Και ἀποσύρεται. Ἀποσύρεται εἴτε διὰ ν' ἀφήσῃ ἐπ' αὐτῆς γυμνοὺς σκελετοὺς και πένθιμα λείψανα ἀπὸ τὰς ὑπάρξεις ἐκείνας, αἵτινες εὗρον τὸν θάνατον μέσα εἰς τὸν ὑγρὸν αὐτὸν τάφον, εἴτε διὰ ν' ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτῆς ὅσα ἠμπορέσει περισσότερα, νὰ τὴν ὑποσκάψῃ, και νὰ τὴν κοιλάνῃ τόσον, ὥστε μίαν ἡμέραν νὰ καταπέσῃ εἰς σωρὸν ἀνισχύρων χαλικιῶν.

Ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶναι ἄγριος. Εἰς τὸ βάθος, πέραν, συγχέομενον μετὰ τῶν κυμάτων, κάποτε χανόμενον ὑπ' αὐτὰ και ἄλλοτε ἀνυψούμενον μαζί των, μόλις διακρίνεται ἐν πλοῖον, τὸ ὅποιον φέρεται ὡς λεπτότατον κέλυφος ἐπὶ τῆς ἀνακυκλωμένης αὐτῆς θαλάσσης.

Τὸ κυριεῦει ἡ ἀγωνία, τὸ ἀπειλεῖ ὁ φόβος και ἐτοιμος νὰ τὸ καταπιῆ, διανοίγεται ὁ ὠκεανός. Τόσαι ὑπάρξεις εἰμποροῦν νὰ χαθοῦν πρὶν πηδήσουν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν φίλτρων των και νὰ σκορπίσουν εἰς αὐτὰ τὸ πένθος και τὴν ἀπόγνωσιν!...

Ω! τὴν ἄγριαν αὐτὴν εἰκόνα τῆς φύσεως!
Και ὁμως δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ χειμῶν.

Παρὰ τὸ μέγαρον κάποια καλύβη. Κάποια καλύβη προσπαθεῖ νὰ στεγάσῃ ὑπὸ τὴν διάτρητον στέγην τῆς και τοὺς ἐκρέοντας τοίχους τῆς μίαν φρικιαστικὴν πτώχειαν.

Πέντε ἄνθρωποι ἐκεῖ σχεδὸν λιμώτουν. Ἀφ' ὅ,τι ἐναπέμεινε ἀπὸ τῆς χθές, μερικὰ ψιχία, ἀνεπαρκῆ νὰ χορτάσουν και ἕνα σπουργίτην, μία μητέρα, ποῦ φορεῖ τὰ μαῦρα ρούχα τῆς χηρείας και εἰς τὸ πρόσωπον τὸν ἀψευδῆ και ἀχειροποίητον πέπλον τῆς πάλης, προσπαθεῖ νὰ χορτάσῃ μετὰ τὴν ἀγάπην τῆς, μετὰ τὴν τρυφερότητά τῆς και μετὰ τὴν θέρμην τοῦ λιποσάρκου στήθους τῆς τὰ ὄρφανά.

Ἐξω ὁ βορρᾶς φυσᾷ μανιωδῶς. Εἰς κάθε φύσημά του, τὸ ὅποιον φθάνει μετὰ πολὺ ὀλίγον κόπον και ὑπὸ τὴν καλύβην, τὰ παιδιὰ ριγοῦν και συσπῶνται. Κάθε τὸν σκίρτημα εἶναι και μία μαχαίρᾳ εἰς τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην μητέρα, ἡ ὁποία

προσπαθεῖ μετὰ τὸ σῶμά τῆς, μετὰ τὴν καρδίαν τῆς, μετὰ τὴν χλιαρὰν τῆς ἀναπνοὴν νὰ συντηρήσῃ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν τῆς, ἔστω και μετὰ θυσίαν τῆς ἰδικῆς τῆς. Δὲν τὴν μέλλει. Τὸ νεκρὸν τῆς τὸ σῶμα, ὅταν θὰ νικηθῆ ἀπὸ τὸ κρῶν, ἀπὸ τὴν φτώχειαν, ἀπὸ τὴν στέρησιν, θὰ φέρῃ τὸ μειδίωμα τοῦ στρατιώτου, ποῦ σκοτόνεται εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Θὰ εἶναι γλυκύτερον ἀκόμη, διότι εἶναι μειδίωμα μητρὸς.

Ἄλλὰ ὁ βορρᾶς και τὸ χιόνι ἐξακολουθοῦν τὸ ἔργον των και δοκιμάζουν μετὰ τὴν εἰρήνην τὴν ἀπεγνωσμένην αὐτὴν οἰκογένειαν.

Ω! τὴν ριγηλὴν αὐτὴν εἰκόνα τῆς κοινωνίας!
Και ὁμως δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ χειμῶν.

Ἴδου τώρα τὸ μέγαρον. Ὁπίσω ἀπὸ τοὺς παχεῖς τοίχους του, οἱ ὅποιοι εἶναι ἀκόμη στρωμένοι μετὰ τοὺς θερμότερους τάπητας—ἀσφαλῆ προχώματα κατὰ τοῦ κριεροῦ χειμῶνος—ὀπίσω ἀπὸ τὰς διπλὰς ὑάλους τῶν παραθύρων του, ἡ θαλαπωρῆ, τὴν ὁποίαν διαχέουσι οἱ σωλήνες τῶν καλοριφέρ, δίδουν τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς χλιαρᾶς θωπείας, ἡ ὁποία θίγει τὰ πρόσωπα και περιβάλλει ὅλον τὸ σῶμα. Ἀπ' ἐκεῖ ὁ χειμῶν φαίνεται ὡς μία μακρυσμένη καλλιτεχνικὴ εἰκὼν, τὴν ὁποίαν ἐφιλοτέχνησε κάποιος σκυθρωπὸς τεχνίτης. Ἡ φύσις ὅλη, χιονισμένη, νεκρῶμένη, πένθιμος, φαίνεται διὰ μέσου τῶν ὑάλων, καθὼς οἱ πίνακες, ποῦ κοσμοῦν τοὺς τοίχους τῶν αἰθουσῶν. Οὐδεμίαν θλιβερὰν ἐπίδρασιν εἰμπορεῖ νὰ προξενήσῃ.

Ἐπὶ πλέον τὴν ἔλλειψιν τῶν ἀνθέων ἀναπληροῦν τὰ τεχνητὰ ἀρώματα. Μία βιομηχανία λεπτῆ ἀντικατέστησε τὰ ρόδα και τοὺς πανσέδες, τὰ κρῖνα και τὰ γαρύφαλα· μέσα εἰς δύο φιαλίδια ἀγοράζονται ὄλαι αἰ εὐωδία τῶν λειμῶνων και τῶν κήπων.

Πρὸς τούτοις αἱ τολύπαι τοῦ εὐώδους καπνοῦ—ὄν ἐψιχεν ὁ Σααδῆς—τὰς ὁποίας ἐκπέμπει ἀπὸ τὸ σιγαρέτον του ὁ κάτοικος τοῦ μεγάρου, ἀποτελοῦσιν ὠραίους συνδυασμοὺς ἀκινδύνων νεφῶν και ἀντικαθιστῶσι τὰς σκέψεις, τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας, τὰ ὄνειρα, τὰ ὅποια λείπουν τελείως ἀπὸ τῆς ψυχῆς του.

Τὴν ἀγάπην και τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἐθέρισε τὴν καρδίαν του, ἀντικαθιστᾷ τὸ θερμὸν καλοριφέρ μετὰ τὰς διαβαθμισμένας ποικιλίας τῶν θερμῶν του ρευματῶν. Ἄν εἶναι δυνατόν νὰ τ' ἀντικαταστήσῃ! Ἡ ἀνάμνησις εἶναι θολή, τὸ μέλλον δὲν τὸ κοσμοῦν αἱ ἐλπίδες, και τὴν σήμερον ἐξεικονίζει ἡ κενότης.

Κενόν. Κενὸν πανταχοῦ: εἰς τὴν ψυχὴν, εἰς τὴν καρδίαν, εἰς τὸ μέγαρον. Τὰς εὐχὰς του δὲν ἐδόνησεν ὁ χαροποιὸς κλαυθμυρισμὸς τοῦ νηπίου, και τὸ περιβάλλον δὲν τὸ ἐφώτισε τὸ μειδίωμα γυναικὸς ἀφοσιωμένης. Ἡ γυνή, τὸ ἄνθος αὐτὸ τῆς κοινωνίας, ἂν ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας τοῦ μεγάρου, τὰς ἀνῆλθε, διὰ τὰς κατέλθη ἐκπορευθεῖσα. Ἀφῆκεν ἐκεῖ ὅ,τι ἔχει εὐτελέστερον: τὴν σάρκα, διότι τὸ πνεῦμα, ἡ καρδία, τὸ αἶσθημα πνίγονται ἐκεῖ, καθὼς τὰ πουλιά, ὅταν δὲν εὗρουν ἀέρα και φῶς.

Και ὁ κάτοικος τοῦ μεγάρου ἐκείνου, μεμονωμένος τὸ σῶμα και τὴν ψυχὴν, δὲν παρακολουθεῖται οὐδὲ ἀπὸ τὴν σκιάν του αὐτῆν, οὐδὲ ἀπὸ τοὺς κρότους τῶν βημάτων του. Τοὺς μὲν πνίγουν οἱ παχεῖς τάπητες, ἐκείνην ἀποδιώκουσι τὰ πολύφωτα.

Ἐως ἐδῶ δὲν φθάνει ἡ χιὼν, τὸ ψυχὸς και ὁ βορρᾶς.

Και ὁμως ὁ παγερὸς χειμῶν εἶναι ἐδῶ!
Ὁ χειμῶν, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ γνωρίσῃ τὸ ἔαρ!

Ε. Κ. Μ.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ἡ καλλονή, και μάλιστα ἡ γυναικεῖα καλλονή, ὅπως ὁ μαγνήτης, ἔχει τὴν κρυφίαν δύναμιν νὰ προσελκύῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν θνητῶν, οἵτινες σπανίως ἐξετάζουσι τὸ περιεχόμενον τοῦ δοχείου, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἐκ καλῆς πορσελάνης.

✧ Ὑπάρχουν ἄνθρωποι βαδίζοντες ἐφ' ἁμαρτιῶν, διὰ τὰς ἀποφεύγουσι τοὺς δανειστάς των καθ' ὁδόν.

✧ Πολλὰ μυστικά θὰ ἔμενον ἐντελῶς ἄγνωστα ἐάν δὲν ἦσαν μυστικά.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΖΩΗΣ

«Παπάκη μου,

» Έχω ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο μυστικό, τὸ ὁποῖον μὲ καταπνίγει καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀνθέξω ἂν δὲν σοῦ τὸ ἐμπιστευθῶ. Ἡ μομά μου εἶπεν, ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι πάντοτε εὐκρινής, καὶ ἐπειδὴ αἰσθάνομαι, ὅτι ἡμάρτησα ἀπέναντί σου, θὰ σοῦ τὸ ἐκμυστηρευθῶ.

» Παπάκη μου, νὰ μὴ θυμώσης μὲ τὴν μικρὰν σου Ζωήν, ἢ ὅποια ἐπιθυμοῦσε νὰ σου κάμῃ μίαν ἐκπληξίν, μίαν ὥραιαν ἐκπληξίν, ἀσχολουμένη μὲ τὴν διεκπεραίωσιν τῶν ὑποθέσεών σου κατὰ τὴν ὁπουσίαν σου. Πάντοτε ἔλεγες, ὅτι, ὅταν ἡ μικρὰ σου Ζωὴ μεγαλώσῃ, θὰ ἐγίνετο σύντροφός σου καὶ ὅτι θὰ τὴν ἔθετες εἰς γνῶσιν τῶν ὑποθέσεών σου. Εἶχες εἰπεῖ ἀκόμη, ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ ξεύρῃ νὰ ξεμπερδεύῃ τὰ τῆς ζωῆς του. Λοιπόν, παπάκη μου, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὅλα αὐτὰ, ἐσκέφθην—μὲ τὸ τρελλοῦτοικὸ μου τὸ κεφάλι, καθὼς μὲ λέγεις συχνά— νὰ σου προσφέρω μίαν ὑπηρεσίαν κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τοῦ ταξιδίου σου.

» Ὅταν ἔλαβες τὸ τηλεγράφημα ὅπὸ τὴν Τουλῶνα ἐκ μέρους τῆς θεῆς, σὲ εἶδον νὰ βιάζεσαι πάρα πολὺ. Φαίνεται ἔπρεπε νὰ πάρῃς τὸ πρῶτο τραῖνο, διὰ νὰ εὐρίσκησαι κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς πλησίον τῆς, καὶ μὲ μίαν ἀναπνοὴν ἐτοιμάσῃς τὴν βαλίτσα σου μαζὺ μὲ τὸν ὑπηρετήν μας Ἰωσήφ, καὶ μάλιστα ἡ μομά, βλέπουσα τὴν βίαν σου, ἐκιευρίζετο. Καὶ σὺ ὁμως ἐκνευρίζετο, εἶτε ἀπὸ φόβον νὰ μὴ χάσῃς τὸ τραῖνο, εἶτε δι' ἄλλον λόγον... Κατόπιν κάθε στιγμήν ἐρωτοῦσες τὸν Ἰωσήφ, ἂν τυχόν καὶ εἶχεν ἔλθει κανένα γράμμα δι' ἐσέ, τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ ἦτο πολὺ σπουδαῖον.

» Ὑστερον ἐφυγες σὺν πουλί, συνοδευόμενος ἰπὸ τῆς μομάς μέχρι τοῦ στοθμοῦ. Μόλις ἔδρες μίαν στιγμήν διὰ νὰ μὲ φιλήσῃς. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, παπάκη μου, πόσον μὲ ἐλίπησεν αὐτὴ ἢ ἀπροσπίτος καὶ βεβιασμένη ἀναχώρησίς σου.

» Μάλιστα περισσότερο μὲ ἐλίπησεν, ὅταν ἔκτυπησεν ἡ πόρτα καὶ εἶδα τὸν διαιομέα τοῦ ταχυδρομείου νὰ φέρῃ τὸ μετὰ τῆς ἀντιστοιχίας ἀνομνόμενον ἐκ μέρους σου γράμμα. Τότε ἐστάθην μίαν στιγμήν, σκεπτικμένη ἂν ἔπρεπε ν' ἀνοίξω τὸ γράμμα καὶ νὰ ἀπαντήσω ἀμέσως ἢ ὄχι· ἀλλὰ ἐκείνην τὴν στιγμήν μὲ ἐπιασε μίαν μεγάλην μανία νὰ μὴ θῶ τὸ περιεχόμενον του καὶ συνάμα ν' ἀπαντήσω εὐτως, ὥστε νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὸν κόπον αὐτόν.

» Ἦξευρον, ὅτι ἦτο ἄσχημο ν' ἀνοίξω εἰς γράμμα καὶ πρὸ πάντων εἰς αὐτὴν τὴν ηλικίαν. Καὶ τὸ χειρότερον, πῦ δὲν ἠρώτησα τὴν μομά μου· διότι ἡ μομά θὰ ἐπέστρεψε τὸ ἐσπέρος, καὶ ἐξ ἄλλου ἐπεθύμουν πολὺ, ὅπως σοῦ προσφέρω μίαν ὑπηρεσίαν. Καὶ μ' ἔλεγεν, ὅτι θὰ σοῦ ἔκαμνα μίαν μεγάλην, μὰ πολὺ μεγάλην ἐκδοῦλευν.

» Τότε, στὰ κρυφὰ, μὲ μίαν μεγάλην ὄρεξιν ἤνοιξα τὸ κρυφὸν χρώματος γράμμα· ἀλλ' ὅποια ἦτο ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν εἶδον λεπτὴν γραφὴν ἐπὶ ἀρωματώδους χάρτου καὶ σοὶ ἔλεγε τόσα ὥραϊα πράγματα!

» Κατὰ πρῶτον μοὶ ἐφάνη περιεργον τὸ ὅτι αὐτὴ ἡ κυρία, ἢ ὅποια σ' ἔγραψε καὶ ἢ ὅποια ὑπέγραψε μ' ἕνα παράδοξον ὄνομα: «Μινοῦ», μὰ κυρία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐγνώρισα, οὔτε εἶδα ποτέ, σοὶ ὁμίλει μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον, ὅσῃ νὰ ἦτο μέλος τῆς οἰκογενείας μας.

» Κατόπιν ἐσκέφθην, ὅτι μίαν νέα, ὡς ἐγώ, δὲν μπορεῖ νὰ γνωρίζῃ ὅλους, ὅσους γνωρίζεις σὺ. Ἐχεις, παπάκη, τόσους γνωστοὺς καὶ τόσας σχέσεις! Ἐπὶ τέλος, δὲν εἶναι διόλου περιεργον νὰ σ' ἀγαπᾷ κανεὶς τόσον πολὺ.

» Μόνον θὰ μοὶ ἐκακοφαίνετο περισσότερο, ἂν αὐτὴ ἡ «Μινοῦ» ἦτο μίαν μικρὰ, ὡς ἐμέ.

» Ἀλλὰ δὲν εἶμαι κάμμία βλάξ, διότι ἀπὸ τὰ γραφόμενά τῆς κατάλαβα, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ μικρᾶς, ἀλλὰ περὶ μεγάλης κυρίας, ὅσῃ τὴν μομά.

» Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κυρία «Μινοῦ» σου, ἔλεγε πολλὰ γλυκὰ λογάκια, καὶ πρὸ πάντων, ὅτι δὲν σὲ ξεχῶ καὶ ὅτι σὲ ἀπερίμενε δι' ἕνα ὥραϊον περιπατον, ὅπως τὴν τελευταίαν φορὰν, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ σκέπτεσαι αὐτὴν πολὺ, μὰ πάρα πολὺ... Ἐπρόσθετε μάλιστα, ὅτι τὴν ἔκαμνες νὰ στενοχωρῆται, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἐπληροφόρησεν περὶ τῶν νέων σου καὶ ὅτι περιμένει ταχέϊαν ἀπάντησιν.

» Λοιπόν, ξεύρεις, παπάκη μου, τί ἔκαμα; τῆς ἀπήντησα ἐγὼ τῆς κυρίας «Μινοῦ». Εἶχε τὴν καλὴν ἰδέαν νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ γράμμα καὶ τὴν διευθυσίαν τῆς καὶ εἶται τὴν ἀπήντησα ἀμέσως μίαν

ὁμορφίαν, διὰ νὰ μὴ στενοχωρῆται καὶ διὰ νὰ τῆς ἐξηγήσω τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς σου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σὲ γλυτόνω ἀπὸ κάθε στενοχωρίαν ἐκ τοῦ γράμματος.

» Βεβαίως ἦτο τολμηρὸν ἐκ μέρους μου νὰ ἀπαντήσω εἰς ἕνα πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶδα ποτέ μου, καὶ νὰ γράψω κρυφὰ ἀπὸ τὴν μομά. Ἀλλὰ ξεύρεις, παπάκη μου, ὅτι ἡ μομά ἔχει κάμποσο καιρὸ ποῦ κλαίει συχνά καὶ δὲν ξεύρω διατί, ἐφοβούμην μὴ τυχόν καὶ τὴν κάμω νὰ κλαύσῃ πάλιν.

» Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπόν, ποῦ ἤμουν μόνη, ἤδρα καιρὸ καὶ ἀμέσως συνέταξα τὸ γράμμα.

» Κατὰ βόθος αὐτὴ ἡ κυρία «Μινοῦ» δὲν μ' ἐφόβιζε πολὺ· τὴν ἐφανταζόμην—δὲν εἶναι περιεργον!—μὲ ἕν ὥραϊον πρόσωπον. Κατ' ἐμέ, ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν πατέρα μου, πρέπει νὰ ἦναι ὥραϊος.

» Καὶ μὲ τὸ καλλιγραφικώτερον μου γράψιμο, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπρώτερον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκθέσεών μας, συνέταξα ἕνα γράμμα εὐγενέστατον. Θὰ σοὶ εἶπω ἀμέσως τὸ ἱμπεριεχόμενον αὐτοῦ:

» Πρῶτον ἠὲχαρίστησα πολὺ τὴν κυρίαν δι' ὅσα κολὰ σοὶ ἔγραψε. Δὲν ἔπρεπε, παπάκη;... Κατόπιν τῆς ἐξήγησα, ὅτι ἐφυγες πολὺ βιαστικὰ ἕνεκα τηλεγραφήματος τῆς θεῆς, ἢ ὅποια εἶναι ἀσθενῆς εἰς τὴν μεσημβρινὴν Γαλλίαν, καὶ ὅτι θὰ ἀργήσῃς νὰ ἐπιστρέψῃς.

» Τῆς ἔγραψα ἀκόμη τῆς κυρίας «Μινοῦ», ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ περιμένῃ, διότι εἶται ἐφαίνετο, καὶ ὅτι ἐλυπεῖσο βεβαίως διὰ τοῦτο, διότι εἶναι μίαν στενοχωρία, ὅταν περιμένῃ κανεὶς ἕν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἔλθῃ.

» Τῆς ἔγραψα ἐπίσης νὰ μὴ λυπῆται διόλου δι' ἐσέ, διότι εἶσαι ὁ πλέον καλὸς καὶ λεπτὸς πατήρ, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὅτι δὲν ἐλύπησες ποτέ ἄνθρωπον.

» Συμφράτως τῆς γραπτῆς αἰτήσεώς τῆς, τὴν ἐπληροφόρησα περὶ τῆς υἰείας σου. Τῆς ἐξήγησα, ὅτι ἡσο ἀσθενῆς ἐκ μικροῦ κρυολιγῆματος καὶ ὅτι ἡ μομά σὲ περιέθαλψε καλῶς. Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τῆς ἔγραψα, ὅτι καὶ ἡ μομά μου υἰαίνεται καὶ ὅτι εἶναι καλὴ ὡς ἐσύ. Τόσον τὸ χειρότερον ἂν ἔπαισα προσθέτουσα αὐτὰ. Μὲ αὐτὰ δὲν πιστεύω νὰ θυμώσῃ ἡ κυρία «Μινοῦ».

» Ἐπεσφράγισα τὴν ἐπιστολήν μου διὰ μίαν ὥραϊαν καὶ εὐσεβότατην φράσεως, ὅπως ἔγραφα εἰς τὴν διευθυρίαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐσριτῆς τῆς Ἰωσήφ ἡ κυρία «Μινοῦ» νὰ ἦναι μίαν κυρία πολὺ ἐπίσημος ἢ μᾶλλον καθὼς πρέπει.

» Καὶ κατόπιν—μπροσῶ νὰ ἔχω ἀκόμη ἄδικον—ἀφοῦ εἶχε γράψῃ τόσον θερμά, τὴν ἐνηγκαλίστην ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου.

» Παίρνω λοιπὸν τὸ γράμμα καὶ τὸ ρίπτω μόνη μου εἰς τὸ ταχυδρομικὸν κιβώτιον πλησίον τοῦ καστανευπόρου καὶ ἐκρημα τὸ γράμμα τῆς κυρίας «Μινοῦ». Αὐτὰ, παπάκη μου, εἶναι μυστικά, τὰ ὅποια πρέπει νὰ μείνουν ἀνομιμαστὰς. Δὲν εἶναι εἶται;

» Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσα ἔως ἐδῶ. Ἀπὸ τῶρα ἀρχίζει ἡ ἱστορία νὰ γίνεται πλέον ἢ ἐνδιαφέρουσα. Φαντάσου, χθές, τὴν ὥρα ποῦ ἡ μομά εἶχεν ὑπάγει εἰς μίαν ἐπίσκεψιν, ἦλθε μίαν ὑπηρετρία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐγνώριζον, καὶ μὲ ἔφερε μίαν κοῦκλαν, μίαν κοῦκλαν ἐκτακτὴν, τρέλλα, ἐκ μέρους μίαν κυρίας, τὴν ὁποῖαν εἶχες κόμει μίαν ἐκδοῦλευσιν, κοί ἡ ὅποια ἔφευγε δι' ἕνα ταξιδι μακρυνό, ἐκ τοῦ ὁποῖου δὲν θὰ ἐπέστρεψε ποτέ.

» Αὐτὴ ἡ ὑπηρετρία δὲν μου εἶπε τίποτε ἄλλο καὶ ἐφυγε.

» Τότε μὲ τὴν κοῦκλα εἰς τὴν ἀγκαλιά μου ἔτρεξα εἰς τῆς σκάλας φωνάζουσα:

» —Εἶναι ἐκ μέρους τῆς κυρίας «Μινοῦ»! εἶναι ἐκ μέρους τῆς κυρίας «Μινοῦ»! εἶμαι βεβαία!

» Ὁ Ἰωσήφ ἐνόμιζε πῶς ἐτρελλάθηκα. Ἀλλὰ ἡ δούλα εἶχεν ἦδη φύγει.

» Βεβαίωτα, δὲν ἀπατώμαι. Στοιχηματίζω, ὅτι ἡ κυρία «Μινοῦ» μὲ τὴν ἐστειλεν. Ἄχ! τί ὥραϊα κοῦκλα, παπάκη μου! Νομίζει κανεὶς ποῦ θὰ τὸν ὀμιλήσῃ, εἶναι τόσον ζωντανή! Ἡ μομά στὴν ἐπιστροφὴν τῆς τὴν ἐθαύμασεν. Ἄλλ' ἐκείνη ὑπέθεσεν, ὅτι θὰ μὲ τὴν ἐστειλε κανεὶς ὡς δῶρον ἕνεκα τῆς πλησιαζούσης πρωτοχρονιάς.

» Ἄλλ' ἐγὼ, παπάκη μου, εἶμαι βεβαία, ὅτι εἶναι ἐκ μέρους τῆς κυρίας «Μινοῦ», ἢ ὅποια θὰ κατευχαριστήθῃ ἀπὸ τὸ γράμμα μου... καὶ ἡ μομά ἂς ὑποθέτῃ ὅτι θέλει.

» Μολαταῦτα, κατόπιν σκέψεως, διερωτῶμαι ἂν ἔπρεπε κολῶς ποῦ ἔγραψα καὶ ἂν ἀλήνησα ὡς ἔπρεπε.

» Ἰδοὺ... αὐτὰ εἶναι ὅλα, παπάκη μου... Περιέθαλψε τὴν καταρροὴν σου, καὶ συγχώρησε τὴν μικρὰν σου Ζωὴν ἂν ἔκαμε μίαν βλακείαν. Ἡ κοῦκλα εἶναι τόσον ὥραϊα, πῦ δὲν χορταίνω νὰ τὴν βλέπω. Τὴν ὠνόμασα «Μινοῦ». Κατὰ λαβες!...

Ἡ λατρεύουσα σε κόρη Ζωή.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Α. ΔΟΥΣΑΣ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΜΑΝΔΥΛΙ

Ἐκτός τῶν μανδυλίων, περὶ ὧν ἀνέφερον εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, μικρὰ πάντοτε τὸ μέγεθος, μπλέ, ρόζ, λιλά ἢ κίτρινα, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται εἰς ἐκδήλωσιν ἔρωτος καὶ χρησιμεύουν ὡς τεκμήριον. Αὐτὰ ἀποτελοῦν μέρος μόνον εἰς τὸ μικρὸ κουτάκι, ὅπου οἱ ἐρωτευμένοι τοποθετοῦν τὰς ἐπιστολάς ἐκείνης, τὴν φωτογραφίαν τῆς καὶ ἕν ξηρὸν ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε τοῖς προσέφερε τὸ ἵνδαλμά των.

Πολλάκις τὰ μανδύλια αὐτὰ δὲν εἶναι μόνον ἕν. Ἐν εἰς αὐτῶν ἐνθυμίζει κάποιον ἔρωτα λήξαντα, ἕν ἄλλο ἔρωτα πρὸς νεκρὸν πλέον καὶ ἕν τρίτον ἔρωτα ἕν ἐνεργεῖα.

Δὲν γνωρίζω ποῖος ἐπενόησε τὸ μανδύλιον ὡς τεκμήριον τοῦ ἔρωτος, ἕν τούτοις ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἐπέτυχε. Τὸ μανδύλιον συμβολίζει καὶ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα μᾶς κάμνει νὰ χύναμεν ὁ πτερωτὸς αὐτὸς υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης.

Η ΕΥΦΥΪΑ

Ἡ κολλοὴ παραχαρεῖ εἰς τὴν γυναῖκα μίαν ὑπεροχὴν, παρὰ τὴν ὁποῖαν μίαν ἄλλη ὑπάρχει ἴσης δυνάμεως: ἡ ὑπεροχὴ τῆς εὐφυΐας.

Ἄνευ τῆς μυστηριώδους λάμψεως, ἣτις τὴν θερμαίνει, ἡ κολλοὴ ἀπομένει ψυχρά. Εἶναι ἀνοφελὴς θησαυρός. Εἶναι πηγὴ ἀπογοητεύσεων διὰ τὴν ζωὴν, διότι ἡ τελειότης τῶν γραμμῶν ἐκζητεῖ καὶ μίαν ἄλλην τελειότητα: τὴν τελειότητα τοῦ πνεύματος. Καὶ οἱ δύο δ' αὐται, συνδυαζόμεναι, ἀποτελοῦσι τὴν θεῖαν, τὴν τόσῳ ποθητὴν ἁρμονίαν.

Ἐάντις ἡ ἁρμονία αὐτὴ δὲν ὑπάρχῃ, αἰσθάνεται τις ἑαυτὸν ἠπατημένον πρὸ τῆς κολλοῆς, καθὼς πρὸ ὄνειρου, καὶ ὁ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον οὕτῃ ἐμπνέει, δὲν ἐξέρχεται τῶν αἰσθησεων.

Ἐν τῇ ἁρμονίᾳ τῆς ὥραιότητος καὶ τῆς εὐφυΐας ἔγκειται τὸ πρότυπον τῆς γυναικείας κολλοῆς, ἢν διαίωτισαν οἱ καλλιτέχναι διὰ τῶν ἔργων των.

Εἰς μίαν γυναῖκα εὐφυῖα δύνασθε νὰ εἴπητε τὸ πᾶν, χωρὶς νὰ παρεξηγηθῆτε. Ἡ γυνὴ αὕτη διὰ τοῦ πνευματικοῦ τῆς χαρίσματος συμμερίζεται τοὺς ἐθνικοὺς θανατοὺς σας, ἐπιδοκιμάζει τὰς προτιμήσεις σας, ὁ ἐπαινὸς τῆς καθιστᾷ γλυκυτέραν τὴν ὥραν τοῦ θρισίμβου, καὶ ἡ παρηγορία τῆς παρέχει εἰς τὸν ἄνδρα τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν εὐστάθειαν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀποτυχίας.

Μίαν εὐφυῆ γυνὴ δύναται νὰ γοητεύσῃ τὸν βίον σας ἕν ταύτῳ διὰ τοῦ ἔρωτός τῆς καὶ διὰ τῆς συνεργασίας εἰς τὰς ἀσχολίας σας. Ἄν ἀποκτήσῃ τέκνα, θὰ εἶναι μήτηρ καλὴ καὶ θὰ ἐκτιμᾷ τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς τῆς.

Ἡ κολλοὴ μαραίνει καὶ διαρρεῖ ἐπ' ἐλάχιστον. Μίαν γυνὴ, ἢ ὅποια εἶναι μόνον ὥραϊα, γηράσκει μὲ τὰς πρώτας ρυτίδας, ἐν ᾧ ἡ εὐφυῆ γίνεται μὲ τὴν παρέλευσιν τῶν ἐτῶν περισσότερο ὥραϊα.

Καὶ ὅταν ἀκόμη μίαν εὐφυῆ γυνὴ δὲν εἶναι πρότυπον κολλοῆς, τὸ ζῶηρον καὶ ἀκτινοβολοῦν πνεῦμά τῆς θὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπον ἕν θέλητρον πάντοτε νέον.

Ὅστις ἔχει γυναῖκα εὐφυῖα, ἔχει ταυτοχρόνως πολλὰς, διότι ἕν τῇ ψυχῇ τῆς μίαν αὐτῆς καὶ μόνης γυναικὸς εὐρίσκει ὅλας τὰς διαβαθμίσεις τῆς γυναικείας ψυχολογίας.

ΙΑΝΘΗ

ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ ΓΗΡΑΤΟΣ

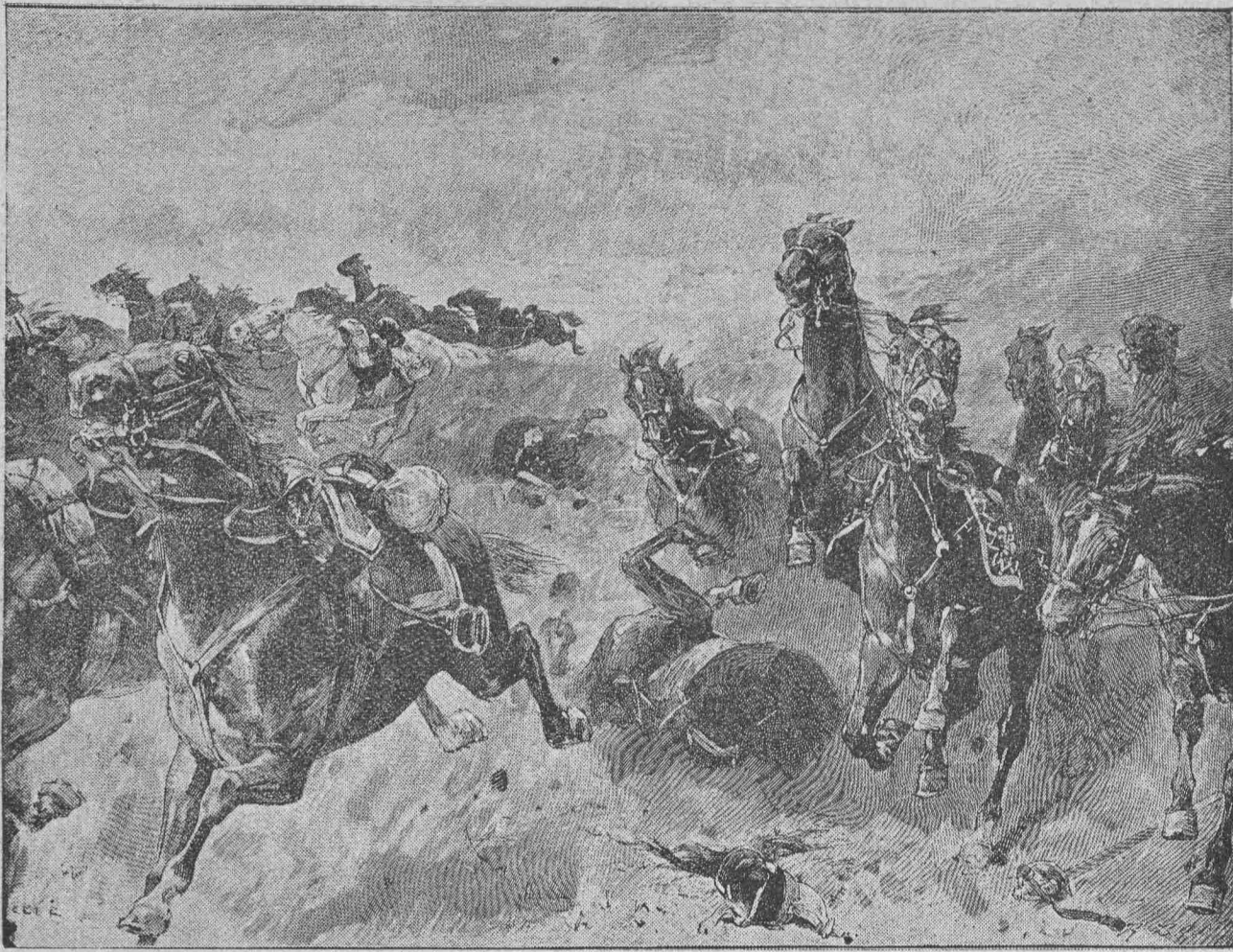
» Ὅταν γηράσῃ κανεὶς, αἱ σχέσεις του φυσικὰ ἀραιοῦνται. Οἱ παλαιοὶ φίλοι καὶ γνώριμοι ἐκλείπουν ἕνας ἕνας. Νέας φιλίας τὸ γῆρας δὲν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ, διότι ὁ χυμὸς τῆς ἀγάπης καὶ εὐθυμίας τόσον ὀλιγοστεύει, ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ ἐλύσῃ ἄλλην ὑπαρξίν καὶ νὰ τὴν ἐνώσῃ μὲ τὴν ἰδικὴν του. Νοσοκόμοι καὶ θεράποντες ἔλκονται μόνον, καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦ χρήματος καὶ χάριν τοῦ χρήματος.

» Ὁ φρόνιμος γέρον, βλέπων τοὺς ἀραιούς ἐπισκέπτας, πρέπει νὰ λέγῃ: «Ὅσοι μ' ἐπισκέπτονται, τοὺς εὐχαριστῶ, διότι μὲ τιμοῦν. Ὅσοι δὲν μ' ἐπισκέπτονται, τοὺς εὐγνωμονῶ, διότι, μὴ ἐρχόμενοι, μὲ προξενοῦν περισσότερο εὐχαρίστησιν.»

» Κομψῶς ἐλέχθη, ὅτι δὲν ὑπάρχει γέρον ἐγωιστής. Ὑπάρχουν ἐγωισταὶ γηράσκοντες.

» Ὁ Montaigne εἶπε: «Τὸ γῆρας δίδει ρυτίδας περισσότερο εἰς τὸ πνεῦμα, παρὰ εἰς τὸ πρόσωπον». Ὁρθότερον εἶναι νὰ εἴπωμεν, ὅτι τὸ γῆρας δὲν φέρει τὰς ρυτίδας οὔτε εἰς τὸ πνεῦμα, οὔτε εἰς τὸ πρόσωπον· σκάπτει μόνον τὰς ὑπαρχούσας καὶ τὰς ἀυλακῶναι βαθυτέρον.—Faguet.

» Ἡ καρδία δὲν γηράσκει, ἀλλ' εἶναι θλιβερόν νὰ τὴν βλέπῃ τις πάλλουςαν ἐντὸς ἐρειπίων.—Βολταῖρος.

Μετά την μάχην.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Μή τὰ ρωτῆς· εἶμαι πνιγμένος στὴ δουλειά. ἔχω τόσες σκουτούρες, πού δὲν μοῦ μένει καιρὸς οὔτε νὰ φάγω.

Αὐτὴ ἡ φράσις εἶναι πολὺ συχὴ εἰς τὰ στόματα τῶν περισσοτέρων. Τὴν λέγουν καὶ τὴν ἐπαναλαμβάνουν καὶ δὲν εἶναι πάντοτε ψευδής.

Ὄντως, ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται διηνεκῶς μέσα εἰς ἓνα λαβύρινθον ἐργασιῶν, ἀσχολιῶν καὶ παντοειδῶν φροντίδων, ὥστε σχεδὸν πάντοτε εἶναι βιαστικοί, καὶ τὰς περισσοτέρας φορές, ἂν μὴ ὄλας, χρεωκοποῦν, διότι δὲν εἰμποροῦν νὰ προλάβουν τὸν ὄγκον αὐτόν, ὁ ὁποῖος συνεκκεντρώθη ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν.

Καὶ εἶναι δυστυχεῖς τόσον, ὅσον καὶ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαντήσῃ ἐκ τῶν τακτικῶν του ἐσόδων τὰ ἐξοδά του, ἐκάστη δὲ ἡμέρα παρερχομένη, τὸν ἐπιβαρύνει μὲ ἐλλείμματα καὶ χρεῖ.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν καὶ εἰς πολλὰς δύναται τις νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ στερεώτυπον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι δημιουργὸς τῆς καταστάσεώς του αὐτῆς.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ σημερινὸς βίος ἀπαιτεῖ πολλά. Ἀπαιτεῖ πρῶτον μίαν διηνεκὴ καὶ ἀδιάληπτον ἐργασίαν καὶ ἐνεργητικότητα, διὰ μόνης τῆς ὁποίας εἶναι δυνατὸν νὰ προσπορισθῶσιν ὄλα, ὅσα ἀπαιτεῖ ἡ ζωὴ τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐρχονται αἱ διάφοροι οἰκογενειακαὶ ὑποχρεώσεις καὶ μετ' αὐτὰς ὄλα, ὅσας ἡ κοινωνία μᾶς ἐπέβαλεν. Ἀλλὰ, διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ τις εἰς πάντα ταῦτα, ἀπαιτοῦνται ἴσως τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὄραι τὸ εἰκοσιτετράωρον, χωρὶς πάλιν νὰ εἶναι τις βέβαιος, ὅτι καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν ὡρῶν θέλει φανῆ ποτε ἐπαρκές.

Καὶ ὁμως, ὁ καιρὸς οὐδέποτε ἀπέλιπε τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δυνατὸν νὰ εἶναι πτωχὸς μὲν καθ' ὄλα, πλούσιος δὲ πάντοτε εἰς καιρὸν.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κατορθώσῃ τοῦτο; Διὰ τοῦ περιορισμοῦ καὶ τῆς κατανομῆς τοῦ χρόνου καὶ τῶν ἐργασιῶν του.

Ἐν πρώτοις, πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅσονδήποτε μεγάλη διάνοια καὶ ἂν εἶναι, ὅσονδήποτε ἰσχυρὰ ἐνεργητικότης, πάντοτε θὰ φανῇ ἀνίσχυρος καὶ ἀνεπαρκής, ὅπως ἐκτελέσῃ ὄλα, ὅσα διανοεῖται, ὅτι δύναται καὶ πρέπει.

Ὁ ἄνθρωπος πολλάκις πάσχει βουλιμίαν, καὶ ἡ βουλιμία τῆς δράσεως καὶ τῆς ἀποκτήσεως δὲν εἶναι ἡ σπανιωτέρα. Ἀγαπᾷ νὰ συγκεντρώσῃ δι' ἑαυτὸν φροντίδας καὶ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως ὄχι μόνον τοῦ φαίνονται εὐκατόρθωτα, ἀλλὰ καὶ ὅτι θέλουσι τοῦ ἐξασφαλίσαι τὴν εὐτυχίαν.

Ἀπάτη.

Εἰς ὄλα τὰ λογογραφικὰ συγγράμματα θὰ εἶδατε στερεοτύπως, ὡς πρώτην συμβουλίην διὰ τοὺς ἐπιχειροῦντας νὰ γράψωσι, τὸ: «συντέμνετε»· ἀρὰ γε εἶναι περιττὸν τὴν ἰδίαν συμβουλίην ν' ἀποτείνῃ τις εἰς ἑαυτὸν δι' ὅσα ἀναλαμβάνει;

Ὅπως ὁ ἐπιχειρῶν νὰ σηκώσῃ βάρους ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του, θὰ φανῇ παραλογιζόμενος, καὶ ἂν ἐπιμείνῃ, θὰ ὑποκύψῃ, οὕτω καὶ ὁ ἐπιχειρῶν ν' ἀναλάβῃ φροντίδας περισσοτέρας τοῦ δέοντος, θὰ πάθῃ παρόμοια.

Περιστολὴ λοιπὸν καθηκόντων, ἀλλὰ ταῦτο-χρόνως καὶ περιστολὴ τῶν ἀπαιτήσεων. Εἶναι ἀνάγκη, ἄλλως τε, νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἀρχαία τῆς

φιλοσοφίας γνώμη, καθ' ἣν ἡ εὐτυχία ἔγκειται εἰς τὴν αὐτάρκειαν;

Ἡ Μία ψυχραῖμος παρατήρησις τῶν καθ' ἡμᾶς, θ' ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ ἡμισυ ἀκριβῶς τῶν φροντίδων μας ἐξέρχεται τοῦ περιθωρίου τοῦ δυνατοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἡμισυ τῶν ἀπαιτήσεών μας παρέλκει. Διὰ τὸ ν' αὐξάνωμεν τὰς ἀπαιτήσεις μας, ἀφοῦ, διὰ νὰ τὰς θεραπεύσωμεν, πρέπει νὰ διπλασιάσωμεν τὴν ἐνεργητικότητα, ἣτις πάλιν φέρεται εἰς τὸ ἀπρόχωρητον;

Μετὰ τὴν περιστολὴν τῶν φροντίδων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βῆμα, ἐρχεται ἡ κατανομή.

Ὅσονδήποτε μεγάλην περιστολὴν καὶ ἂν κάμῃ τις, πάντοτε θ' ἀπομείνῃ ἀρκετὸς φόρτος, εἰ μὴ ἐπιχειρήσῃ μὲ μέθοδον νὰ κατανεῖμῃ τὰς ὥρας καὶ τὰς ἀσχολίας του.

Τὰς περισσοτέρας φορές, καθ' ἃς οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπαρκοῦν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ κάπτονται, συμβαίνει, ὅτι τρομάζουσιν ἀπὸ τὸν συσσωρευμένον ὄγκον τόσον τοῦ παρόντος, ὅσον καὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ τοιαύτη συνολικὴ τῶν πραγμάτων ἀποψις εἶναι ἐπώδυνος. Μᾶς κάμνει ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ τρομάζωμεν δι' ἀσχολίας, ὑποθέσεις καὶ φροντίδας τῆς αὔριον, τῆς ἐπαύριον, τῆς μεθεπομένης, καὶ οὐχὶ σπανίως καὶ τοῦ προσεχοῦς μηνὸς καὶ ἔτους, ἐνῶ πολλάκις συμβαίνει νὰ διαψευσθῶμεν εἰς τὰς προβλέψεις μας αὐτάς, αἰτινες τὰς περισσοτέρας φορές εἶναι ὀχληραὶ.

Εἰς γνώμων πρέπει νὰ ὑπάρχη:

Ἐκάστη ὥρα, ἕκαστον λεπτὸν ἔχει τὴν ἀντίστοιχόν του ἐνασχόλησιν, ἐργασίαν, φροντίδα, θλίψιν, χαρὰν. Ἐργασία τῆς ὥρας αὐτῆς δὲν πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ ἄλλας προηγουμένης ἢ ἐπομένης ὥρας. Θλίψις τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν πρέπει ν' ἀφίεται νὰ ἐκχειλίξῃ εἰς ἡμέρας καὶ ὥρας, αἰτινες δὲν τὴν ἀνήκουν.

Πρέπει νὰ καταστῶμεν ἄνθρωποι τοῦ παρόντος, ν' ἀνήκωμεν εἰς τὸ λεπτὸν, εἰς τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ζῶμεν. Τότε καὶ ἡ ἐργασία μας θὰ εἶναι προσεκτικὴ καὶ ἐνδεδεχῆς, διότι δὲν θὰ ἐμποδίζε-ται ἀπὸ σκέψις καὶ φροντίδας, μὴ ἀνηκούσας εἰς τὴν σήμερον, καὶ ἡ χαρὰ θὰ εἶναι ἰσχυρὰ, διότι δὲν θὰ δηλητηριάζεται ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἐπαύριον, καὶ ἡ λύπη θὰ περιορίσῃ τὰ ὄριά της, διότι δὲν θὰ προηγήται ἑαυτῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ θὰ ἔπεται.

Ὁ ἀκαδημαϊκὸς Lavedan, ἐξετάζων εἰς μελέτην του τὸ θέμα αὐτό, φέρει τὸ ἐξῆς ὠραῖον παράδειγμα:

— Ἐχω, λέγει, νὰ γράψω ἐν ἄρθρον δεκαπέντε χειρογράφων ἐξ ὀγδοήκοντα γραμμῶν ἕκαστον. Μᾶς κόμουν χιλίας διακοσίας γραμμάς. Ἴδου εἰς ὄγκος! καὶ ὁμως, ἂν διὰ τὸ ἄρθρον αὐτὸ διαθέσω τέσσαρας ὄρας, βλέπω, ὅτι δι' ἐκάστην ὥραν πρέπει νὰ γράψω τριακοσίας γραμμάς καὶ εἰς

Ἡ Βαρσοβία.

Ο Κάιζερ μετά των έξι υιών του.

ήθελε να καταλάβει μέχρι του πιθήκου. Άλλο τό δίκαιον αυτό δεν τό ειχεν, ίσως τότε, όποτε δεν ειχεν ακόμη άκουσθή εις την ιστορίαν της ανθρωπότητος, άλληλοφάγωμα όπως τό σημερινόν, συμβαίνον μεταξύ ανθρώπων, οι όποιοι διεκδικούν την τελειότητα κάθε προόδου, ή όποία, όμολογουμένως, τους έκαμε να κατακτήσουν τον άέρα και να κυριαρχήσουν και εις αυτόν τον κόσμον, τον κάτωθεν της θαλάσσης εύρισκόμενον.

Με φαίνεται όμως, ότι, αν ανέλαμβανε κάποιος σύγχρονος Δαρβίνος να ψυχολογήσει άυστηρώς τον σημερινόν τέλειον άνθρωπον και να εξακριβώσει την καταγωγήν και την συγγενειάν του, δεν θα έδειλίαζε και πολύ να τον όνομάσει συγγενή όχι πλέον του πιθήκου, αλλά της τίγρεως, της ύαινης, του λύκου ή της έχιδνης.

Τό αποδεικνύει ή σημερινή αιμοβορότης των πολιτισμένων Εύρωπαίων, οι όποιοι, μη συγκινούμενοι από τους σωρούς των σφαγιαζομένων όμοφύλων των, ούτε άνησυχούντες διά τους ποταμούς των αιμάτων, που άνοίγει ή ξιφολόγη ή τό πυροβόλον τους, δεν θέλουν να σταματήσουν προς στιγμήν την πρωτοφανή πολεμικήν άγριότητά των ούτε κατ' αυτήν την ήμέραν, καθ' ήν εορτάζεται ή επέτειος της γεννήσεως Έκείνου, ό Όποιος έν παντί και πάντοτε έξήγγελλε την ειρήνην, και μόνον την ειρήνην.

Και εξακολουθούν όχι μόνον να κλείουν την καρδίαν και τα ότια των κατά παντός άγγέλω ειρήνης, αλλά και σκληρότατα να διαψεύδουν όσους, πότε-πότε, ανά μέσον της δαιμονιάδους, βροντής του τηλεβόλου και της σπαρακτικής οίμωγής των θρηνιζομένων αδελφών των ρίπτουν την ιδέαν της ποθητοτάτης ειρηνοποιήσεως.

Τίποτε όμως.

Πρέπει να λείψη και τό τελευταίον ίχνος κάθε προόδου και τελειότητος, να γίνη γή και σποδός τόσων αιώνων (πνευματική) παραγωγή, να σχηματισθή δε και ή αιμοσταγής από έρείπια πυραμίδς, επάνω εις την όποίαν τό αίμα και ή καταστροφή θα σημειώνη τό άπαισιώτερον όνομα του αιμοχαρούς ανθρώπου του είκοστού αιώνος.

Ο Σπένσερ, εις κάποιο φιλοσόφημά του, παρατηρεί, ότι ή ανθρωπότης, κάθε τόσο ανακαινίζομένη, μάς δείχνει τας πλέον άναθέτους εκφάνσεις της, από την θηριώδη δηλαδή μέχρι της εξιδανικευμένης τοιαύτης.

Μας ειπον πολλοί και έγγραφην περισσότεροι έως τώρα, ότι τάχα ή ανθρωπότης εύρίσκεται εις τό πλέον λεπτόν σημειόν της εξιδανικεύσεως της.

Όραία, μά την άλληθειαν, εξιδανικεύεις άνθρωπου, ό όποιος, σαν τον σημερινόν σκληροτράχηλον πολεμιστήν, στήνει άγρίαν σφαγήν και φωτιά στον πλησίον του, είτε στην ξηράν είτε στην θάλασσαν, κάτω άπ' αυτήν ή στον άέρα τον συναντήση.

Άσ...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΕΞΙΔΑΝΙΚΕΥΣΙΣ

Αί δοκιμαστικαί έπεμβάσεις της Άμερικης διά την ειρήνευσιν των άλληλοσφαζομένων, δεν έπέτυχον ή εκφρασθείτα εύχή, με την μεσολάβησιν του Πάπα διά την άνακωχήν, έστω και μιās ήμέρας, δεν εισηκούσθη την νύκτα των Χριστουγέννων, παρά καθολικοί, έγιναν αι σφοδρότεροι και αι πλέον αίματηροι έφοδοι και συγκρούσεις.

Όλ' αυτά τ' άνήγγειλεν ό τηλεγράφος άπαθώς και άπαθέστερον ακόμη τά έδιαβάσαμεν όλοι μας.

Έλησμόνησα να προσθέσω, ότι έφρόντισαν και δώρα, ακόμη και παιγνίδια, να στείλουν εις τους έμπολέμους μερικοί, διά ν' άνταμείψουν άρά γε την σκληρότητα και την αιμοχαρίαν των, όταν δεν έδέχοντο ούτε κατά την άγιωτέραν ήμέραν της χριστιανικής θρησκείας να σταματήσουν τό ανθρωποκτόνον μακελειό των;

Ο Δαρβίνος, βεβαίως, δεν ειχε δίκαιον, όταν την γενεάν και την συγγενειαν του ανθρώπου

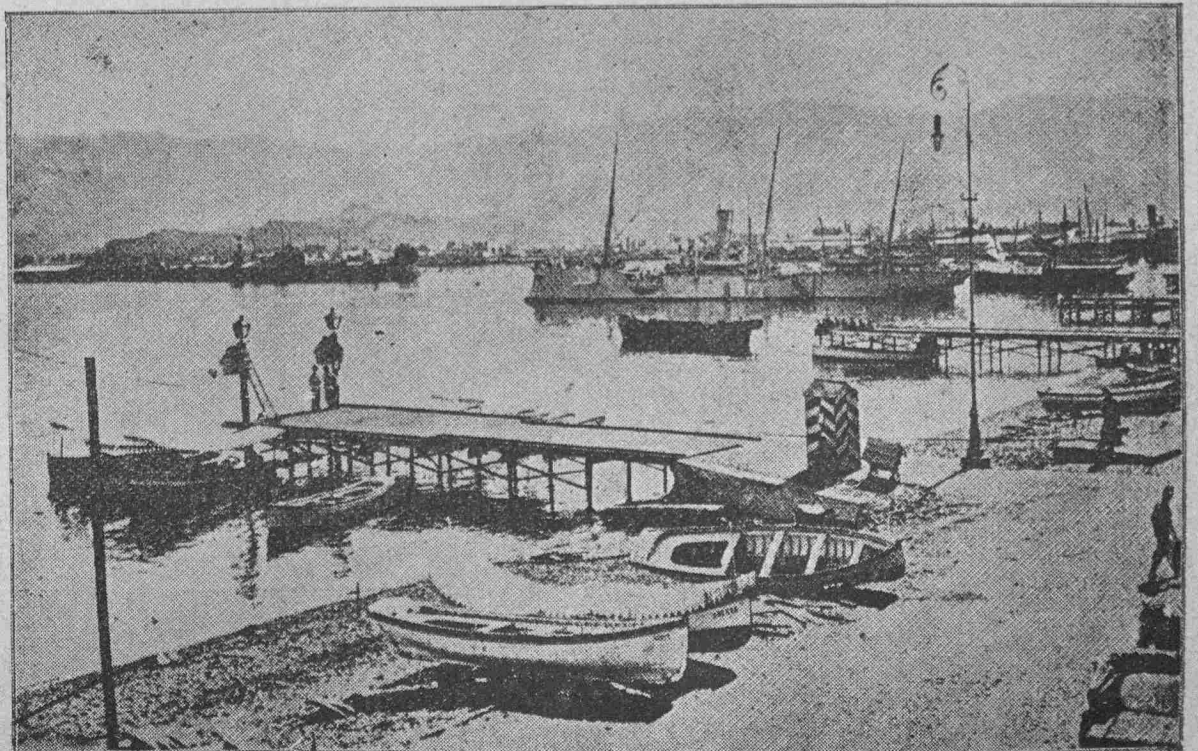
Λουδοβίκος Βόθας
ό άρχηγός των κατά των Άγγλων
επαναστατών Βόερς.

έν λεπτόν μόνον πέντε. Τί εύκολώτερον από πέντε γραμμάς εις έκαστον λεπτόν! Άλλά, διά να όμιλήσω πράγματα ύφ' όλων προσιτά: Πρέπει να πληρωθώ ποσόν χιλίων πεντακοσίων φράγκων εις έν έτος. Τί όγκος! Τό ποσόν αυτό μάς ζαλλίζει πολλάκις, ό όγκος του μάς παγώνει και μάς αφαιρεί μόνον ή ιδέα της πληρωμής του τας δυνάμεις, διά να κερδίσωμεν τό ποσόν αυτό. Έν τούτοις, μία διαίρεσις θα μάς δείξη, ότι δεν είναι και τόσον φοβερόν πράγμα ή πληρωμή των χιλίων πεντακοσίων φράγκων, διότι εις μίαν ήμέραν άντιστοιχοῦσι μόνον τέσσαρα φράγκα.

Και επί των σκέψεων αυτών εξακολουθεί ό ακαδημαϊκός και επάγεται:

— Όταν μάθωμεν να περιορίζωμεν τον κύκλον των απαιτήσεών μας, κατ' ανάγκην θα όλιγοστεύσωσιν αι φροντίδες μας, και όταν αυτάς τας καταναίωμεν εις ώρας, εις λεπτά, εις δευτερόλεπτα ακόμη, όταν θα γίνωμεν άνθρωποι της παρούσης στιγμής, τότε θα φθάσωμεν την εύτυχίαν, ή όποία δεν είναι χίμαιρα.

Βιοπαλαιστής.

Ο πολεμικός λιμην του Βατούμ.

42

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 142

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὁ Ἰάκωβος ἀνεχώρησε.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἰάκωβος ἐξωμολογήθη εἰς τοὺς γονεῖς του τὸν ἔρωτά του διὰ τὴν Μάρθαν καὶ ἔλαβε τὴν συγκατάθεσίν των. Ὄταν ἐξήρατο ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του, συνητητήθη μὲ τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Δεσποινίς, τῆς λέγει, ἀνέφερα εἰς τοὺς γονεῖς μου διὰ τὸν πρὸς τὴν Μάρθαν ἔρωτά μου. Συγκατανεύουν εἰς τὸν γάμον μας.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ἀπήντησεν ἡ Ἰσαβέλλα, ματαίως προσπαθοῦσα νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της.

21. Ἡ νύξ τῶν ἀρραβῶνων.

Οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς Μάρθας ὠρίσθησαν νὰ γίνονιν περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Οἱ γάμοι ὀλίγον βραδύτερον, λόγω τοῦ πένθους καὶ τῆς θλίψεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ οἰκογένεια.

Ἐν τούτοις αἱ προετοιμασίαι ἤρχισαν ἀπὸ τὸ θέρος. Ἡ Ἰσαβέλλα καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα μέχρις ἡρωϊσμοῦ ὤθει τὴν θυσίαν της, κρύπτουσα τὸν ἔρωτά της ἀπὸ ὅλων τὰ μάτια, προσποιουμένη φαιδρότητα, καὶ μάλιστα καὶ ὅταν ἡ καρδιά της ἤμασσε καὶ ἡ ψυχὴ της ἐβυθίζετο εἰς φοβερὰν μελαγχολίαν.

Ἐξ ἄλλου ἡ Μάρθα ἀκουσίως ἐπέτεινε τὴν θλίψιν τῆς Ἰσαβέλλας, διότι εἰς αὐτὴν ἐξεμυστηροῦετο τὰ πάντα, εἰς αὐτὴν διηγείτο

ὅλας τὰς μετὰ τοῦ Ἰακώβου τρυφερὰς σκηνὰς καὶ μετ' αὐτῆς ἔπλεκε τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντος.

Ἐν τούτοις ὅλη αὐτὴ ἡ ψυχικὴ βάσανος κατέτρωγε τὴν καρδίαν καὶ τὸν ὀργανισμόν τῆς Ἰσαβέλλας. Καὶ ἡ κόρη, ἡ τόσον ὑγίης, ἡ τόσον ῥωμαλέα, ἤρχισε νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ ἀδυνατῇ. Ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ Κλοτίλδη πολλάκις τὴν ἠρώτων τί ἔχει. Ἄλλ' ἐκείνη τοὺς καθησύχαζεν.

— Ὅχι, πατέρα, ὄχι, δὲν ἔχω τίποτε...

Ἡ ἡμέρα τῶν ἀρραβῶνων ὠρίσθη. Ἀνέτειλε μία ὥραία, χλιαρὰ φθινοπωρινὴ ἡμέρα. Τὰ πάντα εἶχον ἐτοιμασθῆ. Ἡ ἱεροτελεστία θὰ ἐγίνετο εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Πύργου καὶ τὸ ἑσπέρας θὰ ἐδίδετο ἐπίσημον δεῖπνον. Εἰς αὐτὸ ὅμως οὐδεὶς ξένος θὰ ἐλάμβανε μέρος ἐκτὸς τῆς κυρίας καὶ τοῦ κυρίου Μαρμπουτέν, τοὺς ὁποίους ἡ εὐτυχὴς Μάρθα δὲν ἐλησμόνησε.

Κατὰ τὴν τελετὴν ἡ Ἰσαβέλλα, ὠχροτέρα ἀπὸ τὸ λευκὸν της φόρεμα, ἀπεσύρθη εἰς μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἀνεπόλει. Ἐβλεπε τὴν ἀδελφὴν της εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Ἰακώβου εὐτυχῆ καὶ προσεπάθει νὰ παρηγορηθῇ ἐκ τῆς εὐτυχίας ἐκείνης.

— Ἡ ἀδελφὴ σου, ἐσκέπτετο, θὰ ἀπέθνησκεν' ὅτι ἔκαμες ἦτο εὐσπλαχνία δι' αὐτήν.

Ἐνίοτε ἡ Μάρθα, κατὰ τὴν τελετὴν, ἔστρεψε καὶ ἐμειδία κρυφὰ εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν, ἀλλ' ἐκείνη ἀπέφευγε τὸ βλέμμα τῆς ἀδελφῆς της. Μετὰ τὴν εὐλογίαν τῶν ἀρραβῶνων, ἐπηκολούθησε διάχυσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἰσαβέλλα ἔδειξε φαιδρότητα νευρικὴν τοσαύτην, ὥστε ὁ Ἰάκωβος ἐνίσχυσε τὰς ὑπονοίας του, ὅτι δὲν τὸν ἠγάπα.

Μετὰ τὸ γεῦμα ἡ Ἰσαβέλλα ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ, ἦνοιξε τὸ παράθυρόν της καὶ ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον. Ἡ ἑσπέρα ἦτο χλιαρὰ, τὰ ἄστρα ἔλαμπον εἰς τὸν οὐρανόν. Ἄλλ' ἡ Ἰσαβέλλα δὲν ἔβλεπε τὰς καλλονὰς αὐτὰς τῆς φύσεως. Τὸ φθινόπωρον εἶχεν εἰσέλθει σκυθρωπὸν εἰς τὴν καρδίαν της.

(ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΒΟΥΝΑ

Η.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΓΙΟΥΝΙΣΤΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΑΤΑΛΙΑΝ ΔΟΡΜΙΤΣ

Μάρτιος 18***

«Ὁραία μου Νατάλια!

> Τί κρίμα νὰ θέλῃς νὰ δοκιμάσῃς κ' ἐμένα, ὅπως δοκιμάζουν οὐκ ὀλίγες αἱ γυναῖκες τὸν πρῶτον τυχόντα ἐραστὴν των!... Δὲν βλέπεις, ὅτι ματαιοπονεῖς, ὅτι ἀδίκως μὲ κοιροῦεις καὶ μὲ ιεραννεῖς; Διὰ τὴν ὀβύση ὁ ἰδικός μου ἔρως, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ πάσῃ ἡ καρδιά μου νὰ κτυπᾷ!

> Βεβαίως, διὰ τὴν προβαίνῃς εἰς μέσα δοκιμασίης, σημαίνει, ὅτι μὲ ἀγοπᾷς, ὅτι αἰσθάνεσαι σφοδρὰν τὴν ἀνάγκην τοῦ ἔρωτός μου, καὶ ὅτι θέλεις νὰ ἦμαι εὐτυχής. Ἐν τούτοις, ξέρεις πῶς καὶ πόσον Σὲ ἀγοπᾷ, ξέρεις, ὅτι μὲ τὴν ἀγάπην Σου καὶ διὰ τὴν ἀγάπην Σου ζῶ, καὶ ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ γάσῃσω ἄλλην γυναῖκα ἐκτὸς Σοῦ.

> Καὶ ἐγὼ μὲν θὰ καταρρέω, ἐξάπαντος, ἐάν ποτε χάσω τὴν ἀγάπην Σου. Ἄλλὰ καὶ Σὺ θὰ γνωρίσῃς τὸ γυνώτερον κενόν, ἐάν ποτε περιφρονησῇς ἢ ἀπορρίψῃς τὸν ἔρωτά μου.

> Ἴσως τώρα νὰ μὴ ἐκτιμᾷς ὀκνήμῃ ὅσον πρέπει τὸν ἔρωτά μου Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ τὸν νομίζῃς ὡς μίαν περιττὴν φροντίδα, διὰ τὴν ὁποίαν ἀδίκως καὶ ἀσκόπως χάνεις τὸν καιρὸν Σου. Θὰ ἔλθῃ ὁμως ἡμέρα, εἶμοι βέβαιος, ὅτι Σὺ πρώτη θὰ συγχωρῇς τὸν ἑαυτὸν Σου, διότι τὸν διεφύλαξες τὸν ἔρωτά μου τοῦτον, καὶ τὸν διετήρησες καὶ τὸν ἔκαμες κτήμᾳ Σου.

> ἔχει τόσας πικρίας ἡ ζωὴ, καὶ εἶναι τόσον μυστηριώδες τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων, ὥστε καὶ ἡ μάλλον εὐθρῆτος πολλάκις παρηγορία δύναται

νὰ νακουφίσῃ, μὲγάλως τὴν πονοῦσάν μας ψυχὴν καὶ νὰ ναπαύσῃ τὴν ταραγμένην φαντασίαν μας!...

> Οὔτε μίαν ἡμέραν δὲν εἶναι πλέον δυνατόν νὰ ζήσω χωρὶς νὰ Σὲ ἰδῶ Μία ἡμέρα ἀνακοπή, εἶναι ὀλόκληρος αἰὼν δι' ἕνα ἐρωτευμένον ἀνθρώπον. Πῶς ἠμπορῶ λοιπὸν νὰ περάσω ἕνα αἰὼνα μακρὰν Σου!...

> Ὄταν δὲν Σὲ βλέπω, δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε. Ὁ νοῦς μου δὲν εἶναι εἰς τὴν θέσιν του. Μία κρυφὰ δύναμις μὲ ὤθει νὰ ἔλθω νὰ Σ' εὔρω, νὰ Σὲ ἰδῶ καὶ νὰ Σὲ κάμω νὰ μ' ὀμιλήσῃς. Καὶ ἐνῶ, ἄλλοτε, μοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ὁ καιρὸς περιῶ πολὺ γρηγῶρα, ἐφέτος, ἀφότου Σὲ ἀγαπῶ, νομίζω ὅτι μίαν ἡμέραν ὅπο τὴν ἄλλην χωρίζει διάστημα χιλίων ὥρων, μὲ πεντακόσια λεπτὰ εἰς καθὲ ὥραν. Σὲ ἀγοπῶ μὲ μίαν ἀπεριόριστον δύνομιν ἀφασιάσεως, ἡ ὁποία, ὅσον περισσότερο βαίνει οὕτως, τόσον περισσότερο μὲ θεραπεύει καὶ μὲ ἱκανοποιεῖ. Ὅλα τὰ πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἔχουν ὄριον. Μόνον ἡ πρὸς Σὲ ἀγάπη μου δὲν ἔχει ὄριον, καὶ μόνον αὐτὴ δὲν θάχῃ ὄριον ποτέ.

> Δὲν ὑπάρχει, πιστευσέ με, ὠραιότερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Ὄταν καίς ἀγαπᾷ, αἰσθάνεται πρὸ παντὸς τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ἀνεξορισησίαν τοῦ φρονήματός, ἡ ὁποία δίδει εἰς τὸν ἀνθρώπον τὴν σφραγίδα τῆς ὀπλότητος τελειότητος, καὶ ἡ ὁποία τὸν γάρνει νὰ λατρεύῃ τὸ ἀπειρον, νὰ ὑπηρετῇ τὴν ἰδέαν καὶ νὰ δουλεύῃ τὸν Θεόν... Νὰ ἔχῃ μίαν μόνην σκέψιν: πῶς νὰ γαπήσῃ περισσότερον, καὶ ἕνα μόνον θησαυρόν: τὸ ὄνομα Ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ... Ὁ ἐρωτευμένος ἀνθρώπος βλέπει ὅλα τὰ πράγματα ὠραία, διότι καὶ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, εἶναι ὠραία.

> Σὺ ὅμως, Νατάλια μου, Σὺ εἶσαι ἡ ὠραιότερα ὄλου τοῦ κόσμου! καὶ πρέπει νὰ Σὲ ἀγαπᾷ κανεὶς ὅπως ἐγὼ Σὲ ἀγοπῶ, διὰ τὴν αἰσθανθῆ ὅλην τῆς ὠραιότητός Σου τὴν βάσανον.

> Πολλάκις, ὅταν ἦμαι πλησίον Σου καὶ Σὲ βλέπω... καὶ βλέπω τὸν πλοῦτον ἐνεῖνον τὸν ἀφθονὸν τῶν θεληγῶρων Σου... τὸ ὄλον Σου ἐκείνο τὸ καταπληκτικῶς ὠραῖον καὶ χαριτόλουστον... χρειάζεται, Σὲ βεβαίως, δύναμις ὑπεράνθρωπος καὶ ἀντοχὴ ὑπερβαίνουσα τὰ ὄρια τῆς

φύσεως, διὰ νὰ συγκρατήσω τὴν ἰσορροπίαν τῶν διαλογισμῶν μου.

> Ὡ Νατόλια! ἀπόψε εἶμαι φρικτωδῶς ἐρωτευμένος μαζί Σου! Σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλας μου τὰς αἰσθήσεις, καὶ Σὲ αἰσθάνομαι παντοῦ, εἰς ὅλα μου τὰ μέλη... Ποτέ μου δὲν ὑπέφερα τόσον, ὅσον ἀπόψε, τὴν στιγμὴν ταύτην, ὑποφέρω διὰ Σέ! Καὶ ἂν δὲν ἤξευρα, ὅτι μὲ ἀγοπᾷς—διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν ὅταν μοῦ τὸ λέγῃς—θὰ ἦμην τελείως ἀπαρηγόρητος καὶ δυστυχής.

> Ὑγίαινε, Νατόλια! ὠραία μου φίλη!

> Δὲν μὲ μέλλει διὰ τὸ μέλλον. Ὁ καιρὸς πάντοτε περιῶ δι' ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ξέρει νὰ γαπᾷ καὶ ξέρει νὰ ὑπομένῃ. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις εἶναι τὰ πρῶτιστα τοῦ ἀληθοῦς ἐρωτός στοιχεῖα. Τόσον τὸ καλλίτερον ἐάν ἀργήσῃ ἀκόμη νὰ περάσῃ ὁ καιρὸς! Θὰ ἔχῃς, ἐν τῷ μεταξύ, ὅλην τὴν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ πεισθῇς καλλίτερον, ὅτι καλλίτερον ἔρωτα ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου δὲν θὰ εὔρῃς.

> Ὁ καιρὸς περιῶ, ἀλλὰ ὁ ἔρως μένει. Ὑπάρχουν αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ξεριζώνονται ἐκτὸς ἐάν ξεριζώσουν καὶ τὴν ψυχὴν μας μαζί των.

> Ὑγίαινε, Νατάλια! Ἡ θέσις Σου εἶναι πλέον ὀποκλειστικῶς μέσα στήν ψυχὴν μου. Ἀδιάφορον ἐάν τὴν ἀφίσης ἐπὶ τινὰ καιρὸν. Ἀρκεῖ, ὅτι θὰ ξαναγυρίσῃς πάλιν καὶ θὰ τὴν ἐπανέυρῃς ὅπως τὴν ἀφῆκες. Δὲν ὑπάρχει τρυφερότερον πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπανέρχεται κανεὶς στὰ μέρη, ὅπου ἦτο μαθημένος, καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ μίαν παλαιὰν θέσιν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο τόσον καλὰ συνειθισμένος...

> Βλέπεις τί κόμουν καὶ τὰ πουλιά: Μεθ' ἐκάστην ἀποδημίαν, ἐπιζητοῦν πάντοτε τὸν τόπον τῆς παλαιᾶς των φωλεᾶς, ἀδιάφορον ἐάν καθ' ὁδόν, ἐν τῷ μεταξύ, ταῖς εὐχε τόπος νὰ κτίσουν ἄλλην, νεωτέραν...

> Σὲ περιμένω, Νατάλια, μὲ τὸ στόμα γεμάτον φιλιὰ καὶ μ' ἀνοικτὸς ἀγκάλας, μέσα εἰς τὰς ὁποίας Σοῦ ἔχω κτίσει φωλεάν, τόσον στερεὰ κτισμένην, ὥστε νὰ ἦν ἀδύνατον νὰ κρημνισθῇ ποτέ ἢ νὰ χαλάσῃ...

(Μετάφρασις)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΜΕΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μεγάλοι ἀφίξεις νεωτερισμῶν τῆς ἐποχῆς: ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ.

Τὸ καλλίτερον δῶρον τῶν Χριστουγέννων: Μία ἐνδυμασία τοῦ Οἴκου ΤΙΡΙΓΓ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΔΟΝΤΙ ΚΑΙ ΔΟΝΤΙ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

ΔΩΡΑ

Ίδρωμένος, κουρασμένος, μισοπεθαμμένος, ήλθε να με έκθεση όλην την απελπιστικήν θέσιν του: — Είναι ένας μήνας, βρε αδελφέ, που άφίνω την δουλειά μου, σπάνω τό κεφάλι μου, ιδρώνω, αγωνιώ να εύρω κανένα κατάλληλον δώρον...

— Για ποιόν; άν επιτρέπεται... — Για την πεθερά μου, που να πάρη... Έγρονάτιστα εμπρός εις την συμφοράν του φίλου μου. Άλλοίμονον! Υπάρχουν εις την ζώνη του ανθρώπου μερικά τραγικά στιγμιά, κατά τας οποίας τά χειλή σιωπούν, άνίκανα να δώσουν την ελαχίστην παρηγοριά...

Ό φίλος μου, με μάτια φουσκωμένα από την συγκίνησιν, έξηκολούθησεν:

— Πάγω να τρελλαθώ, βρε αδελφέ! Τι διάολο να την πάρη κανείς; Δυό εβδομάδες τώρα με τρώγεται ή γυναίκα μου: «Κύτταξε τό δώρο τής μαμάς να είναι κάτι άσυνείδηστο, με γούστο, ποστησικό, και τό κυριώτερον να πιάση τόπο». Που να ταύρη κανείς όλα αυτά μτζεμένα;

Έξαφνα ό φίλος μου άφισε στην μέση όλην την παραξικάρδιον διήγησίν του κι' έτρεξε, σαν να τον κυνηγούσε καμμιά έπιτροπή έράνων, εις τό άντικρινό πεζοδρομιον να μελετήση την βιτρίναν ένός καταστήματος άθυρμάτων.

Δέν ξεύρω κατά πόσον θα έπιτύχη εις την έκλογήν του δώρου, άμφιβάλλω όμως άν θα κατορθώση να ικανοποιήση όλας τας όρέξεις τής μαμάς, τας οποίας με τόσην... φιλοσοφικήν χάριν διτύπωσεν ή εύγλωττος κυρία του.

Δυστυχώς δέν είναι ό μόνος, που έπλήγη από αυτήν την άρρώστεια. Είναι ή χολέρα τής εποχής, ό κακός δαίμων, τό μαύρον φάσμα, ή σκληρά έριννύς, που κατατρώγει τας σκέψεις μας, που μάς έπισκέπτεται εις κάθε βήμα: εις την δουλειά, εις τά καφενεία, εις τό όνειρα...

Τό δώρον! Η άπαισία λέξις τής ημέρας. Τό δώρον, που τό περιμένουν με άνοιχτά στόματα τά παιδιά, με λιγωμένα ματάκια οι μικρούλες, με... πρόσκαιρο χαμόγελο ή πεθερές.

Τό δώρον, ή πρωτοπορεία τής πρωτοχρονιάς, τυλιγμένο μέσα εις τόν ιδρώτα και τας σκέψεις μας.

Τό δώρον, που θα δείξη όλην την δύναμιν τής καλλιτεχνίας, και πρό πάντων τής τσέπης.

Καλλιτεχνία και τσέπη Λέξεις άντιστρόφως άνάλογοι.

Άφηνιασμένο άλογο ή πρόφη, σιδηρόχειρ άμαξής ή άλλη.

Όταν ή καλλιτεχνία τρέχη έξω από έκθαμβωτικές βιτρίνες, έρχεται ή σκληρά τσέπη με την άπογοητευτικήν πρακτικότητα της να την τραβήξη από την μακράν χαιτην— βλέπετε και εις αυτήν την περιστασιν τά μακρυνά μαλλιά, άς είναι και χαιτη άλόγου, είναι άπαραίτητα γνωρίσματα τής καλλιτεχνίας—

Και τό δώρον, τό άμφίβιον τέρας, που ζή μέσα εις τά δάκρυα του δίδοντος και εις τά γέλια του λαμβάνοντος, μένει τό φανταστικόν όνειρον, τό χρυσόμαλλον δέρας, που άγρυπνος δράκων ό Άγιος Βασίλειος φυλάττει εις τά άπρόσιτα βάθη τής όνειρευτής Του σακκούλας.

Εις ύμάς τώρα, Πατέρες, Σύζυγοι, Γαμβροί και λοιπή των ένδόξων ήρώων χορεία, εις ύμάς έναπόκειται ν' άνοιξτε τά πανιά τής Άργούς—τούς πορτημονέδες σας—και να τρέξετε πρός κατάκτησιν του φοβερού τέρατος.

Είχον γραφεί τά άνωτέρω, ότε ό κ. Διευθυντής του ‘Απ’ Όλα’ ήλθε να μάς άναγγειλη, ότι κατώρθωσεν ως άλλος Ιάσων να περάση τας συμπληγάδας και να μάς φέρη τό χρυσόμαλλον δέρας, τυλιγμένο μέσα εις ένα κομψότατον τόμον.

Τό ‘Ημερολόγιον του ‘Απ’ Όλα’, τό έξοχον, τό υπέροχον κτλ. κτλ., είναι τό φθηνότερον, τό καλλιτεχνικώτερον δώρον τής πρωτοχρονιάς.

Δράξασθε—προστακτική του ρήματος δράττομαι—τής εύκαιρίας!

Η. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Χαρές και πανηγύρια, ποδοβρόντι εκεί στο πλαϊνό μου τό σπιτάκι' έρώτησα και μούπανε, πώς δόντι έβγαλε τό μικρό των τό παιδάκι!

‘Επέρασαν καιροί, καιροί και χρόνια και τά δοντάκια έγενήκανε δοντάρες' τώρα οι γονείς τά βρίσκουνε προίονια, κι' άντι χαρές, καρδιόχτυπα, τρομίρες!

Στό πλαϊνό τό σπίτι εκεί κάτω, ξεφωνητά, ναυγάδες, ποδοβρόντια' έρώτησα και μούπαν:—Στό μπαμπά του —ό γυόκας τώρα τρέξ' άγρια τά δόντια!

Βουρδουλεύς.

Μετ' όλίγας ημέρας θα κυκλοφορήση ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

‘Απ’ Όλα του 1915,

υπέροχον δια την κομψότητά του και τόν πλουτόν του, εις έκλεκτήν ύλην, ωραίας εικόνας και χαριτωμένους γελοιογραφίας.

Συνεργάται: Όλοι οι άριστοί του καλάμου και του χρωστήρος.

Εικόνες, άληθινά άριστοτεχνήματα, άφθονώταται, θα κοσμήσωσι τό βιβλίον, τό όποιον θα είναι: τό ωραιοότερον έντύπωμα, ό φαεινότερος σύντροφος, τό καλλιτεχνικώτερον δώρον τής πρωτοχρονιάς.

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Χρηματιστήριον—οίκημα, έν φ' ό πλ υτός εισέρχεται από την θύραν και φεύγει από τά παράθυρα. — Κλονίζει τούς κερδοσκόπους και κλονίζεται από τας κερδοσκόπους.

Χρονογράφος — χρονοτριβών συγγραφεύς.

Χύτρα — τό οικόσημον του μαγειρείου.

Ψάθα — τό άνάκλιτρον ποιητών τινων.

Ψαλμοδία — μελωδική πιρφοδία.

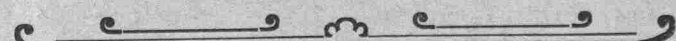
Ψεύδος — τό άλας τής άληθείας.

Ψιμύθιον — σώμα έγκλήματος — Τό έρύθημα τής άναιδείας.

Ψυχή — τό έλατήριον του σώματος.

Ωρα — στιγμή μόνη είναι δια τόν ευτυχή.

Ωτα — τά παράθυρα τής κεφαλής.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣΙΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΣΤΑΜΠΟΥΛΑ, ΣΟΥΛΤΑΝ ΧΑΜΑΜ,

Σανιχέ χάν, 1.-Α' πάτωμα. - Άρ. τηλεφ. 98, παραπλεύρως του κατ.σ. Άδελφών Γρυζαγοριδών.

Τό μόνον όμογενές κατάστημα, τό όποιον άμιλλάται πρός όλα τά του αυτού είδους άλλα δια την φιλοκαλίαν, κομψότητα και την καλαισθησίαν, και τό μόνον, τό όποιον κατασκευάζει τά στερεώτερα και ευθιγνότερα ένδύματα, άνταποκρινόμενα πρός τας άπαιτήσεις έκάστου πελάτου.

Έν αυτόφ θέλετε εύρει ένδύματα νεωτέρων συστημάτων, ως: Παλτά, Παρτεσσοϋ, Κοστούμια, Πανταλόνια, Πελερίνες, Άδιάβροχα, Γελέκια, Ρόπ-ντε - σάμπρ κτλ.

Ίδιαίτερον τμήμα γυναικείων ένδυμάτων νεωτέρου συρμού.

Τιμαί ώρισμένα.

Σχολή Γλωσσών.—Τό Μ. Συμβούλιον, εις άντακατάστασιν των παραιτηθέντων εφόρων τής σχολής των Γλωσσών κυρίων Μιλτ. Λογοθετίδου, Ί. Χρυσαιφίδου και Ν. Μαυρογορδάτου, όστις δέν άπεδέχθη την έκλογήν του, έξέλεξε τούς κυρίους Π. Β. Θεοδοσιάδην, Γ. Φιτσην και Γ. Άνανιάδην, ένέκρινε δε όπως δια πατριαρχικού πιττακίου παρακληθῆ έκ των μελών τής έξελεγκτικής έπιτροπής κ. Α. Μιχαηλίδης ν' ανακαλέση την παραίτησιν του.

Φιλόπτι. Άδελφότης Κυριών.— Η Φιλόπτι. Άδελφότης των Κυριών του Μπέγιογλου προσέφερην εις την Έρυθράν Ημισέληνον 600 τεμάχια άσπροορούχων.

Έπέτειος εορτή.— Μεγαλοπρεπεστάτη άρχιερατική λειτουργία έτελέσθη την παρελθούσαν Κυριακήν εις τόν έν Ταταούλοις Ιερόν ναόν του άγ. Δημητρίου επί τῆ 53 έπέτειφ τής αὐτόθι Φιλοπτώχου Άδελφότητος. Παρέστησαν όλα τά μέλη αὐτῆς, αι κοινωνικαι άρχαι και άντιπροσωπεΐαι Σωματείων. Ό λειτουργών χωρεπίσκοπος τής Κοινοτήτος, κατά την άνάπτυξιν τής ευγγελικής περικοπῆς τής ημέρας έγκωμίασε τό θεάρεστον έργον τής Άδελφότητος, επί 53 όλα έτη ποιηκιοτρόπως εργαζομένης υπέρ του πάσχοντος πλησίον.

Josef Boetzl.— Ως έκ των διεθνών και κοινωνικών συνθηκών, υπ' α; ζώμεν ένταῦθα, ως έκ τῆς συναφείας και των σχέσεων ήμών μεθ' άπάντων των συμπολιτών μας, ή πρός πάν ότι ωραίων, ευγενές και ύψηλόν επιβαλλομένη άπαραίτητος έκτίμησις και συμπάθεια, με προτρέπει όπως χαράξω όλίγας γραμμάς επί τῆ σκληρῆ άγγέλματι, όπερ μετέδωκεν εις την ήμετέραν πόλιν ό ‘Όθ. Λόυδ’ επί τῆ θανάτῳ του ευγενούς και καθ' όλα μεμορφωμένου και συμπαθεστάτου καθηγητού τής Αύστρουογγρικής Σχολῆς Josef Boetzl. Άλλά και καθήκον προσέτι πρός την πολλού λόγου άξίαν Σχολήν ταύτην, ή τις και εις πολλούς όμογενείς παιδάς—έν οίς και τά έμῆ τέκνα—παρέχει την έκπολιτιστικήν και δη άνεξίθρησκον διδασκαλίαν και πνευματικήν μόρφωσιν, μοι επιβάλλει, όπως έκφράσω μετά βαθυτάτου ψυχικού άλγους την πικρίαν και την μεγίστην θλίψιν και συγκίνησιν, ήν μάς έπροξένησεν ή θλιβερά αὐτη είδησις. Ό πλήρης υπερόχων και σπανίων άρετῶν κωκοσημένος νέος ούτος, ό λεπτότατος και ευγενής την φύσιν και τούς τρόπους, ό θησαυρις άνεπιτιμήτων και τρυφερών αισθημάτων περιουσιών έν τῆ ωραία και άγαθή αὐτου ψυχῆ, έπασεν επί του πεδίου τῆς μάχης, ήρωικῶς άμυνόμενος υπέρ τῆς πατρίδος αὐτου, θύσας προθύμως εις τόν βωμόν τῆς υγείαν, νεότητα σφριγῶσαν, πόθους και έλπίδας γλυκειάς του μέλλοντος. Και ούτω, μία τόσον πολύτιμος και άνθηρά ύπαρξις προσετέθη εις τας άναριθμήτους πλέον και θλιβεράς έκατόμβας των καθημερινῶν μαρτύρων,ού; πόλεμος φοβερός και άνθρωποκτόνος, άπαισιος και έπάρατος, άφαιρεί έκ τῆς κοινωνικής και οικογενειακής άγκάλης. Διακριθείς καθ' όλας τας μάχας δια την μεγάλην αὐτου άνδρείαν και τόλμην, προήχθη έπαξίως, τιμηθείς, δύο ήμέρας πρό του θανάτου του, και δια του μεταλλίου τῆς άνδρείας. Και άποθνήσκει μὲν τόν ένδοξον και ήρωικόν θάνατον των γενναίων, άφίνει όμως μέγα και άναπλήρωτον κενόν και πένθος βαρύν εις τας καρδίας των συναδέλφων, μαθητῶν και πάντων των φίλων και άγαπησάντων αὐτόν, οίτινες σήμεραν έν ειλικρινεί πόνη και συντριβῆ καρδίας ραίνουσι την ωραίαν, και άνεξίληπτον μνήμην του με άφθονα και θερμά δάκρυα.— Συμπολίται.

Κινηματογράφοι.— Αῆριον εις τόν κινηματογράφον τῆς Άδελφότητος ‘Προόδου’ των Ταταούλων θα προβληθῆ ό ‘Πρωτεύς’, έξόχου ωραιότητος ταινία, με άλλας επίσης έπιτυχείς τοιαύτας. Κέντρον άπολαυστικόν πρώτης καθ' όλα τάξεως.

— Εις τόν Κινηματογράφον ‘Σαντράλ’ τῆς Διόδου Συρίας εις τό Μπέγιογλου νέαι ταινία έκ του πανευρωπαϊκού πολέμου, ταξίδια, δράματα άστυνομικά και κοινωνικά, φάρσαι και μουσική πρώτης τάξεως. Συχνάζεται από πολύν κόσμον.

ΚΥΡΙΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ ΑΤΜΟΜΥΛΩΝ Μολύβια δια πλομπάς (douilles) όλων των διαμέτρων εις τό ‘Ελληνικόν στοιχειοχυτήριον ‘Gutenberg’.

— Είναι πόρα πολύ σργά, φίλε μου, ξημερώνει, πρέπει να φύγομεν.
 — Και τί θα πής τώρα στή γυναικά σου στό σπίτι;
 — Πολλά πράγματα δέν θα τής πώ. Μονόχα: Κολημέρα, αγόπη μου! ή κάτι τέτοις. Τά άλλα θα τά πη αύτη ή ίδια!

‘Από τά « Ξεφουρνίσματα »
 του κ. ΑΛ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

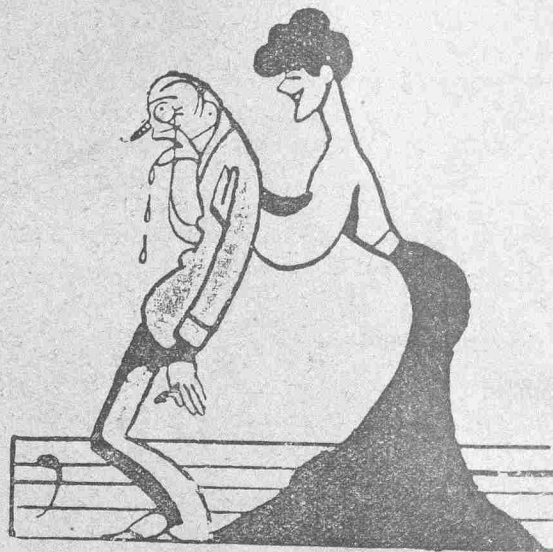
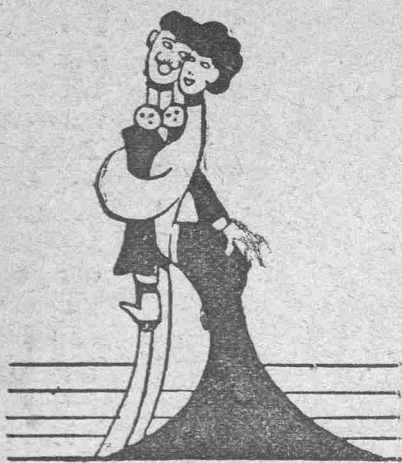
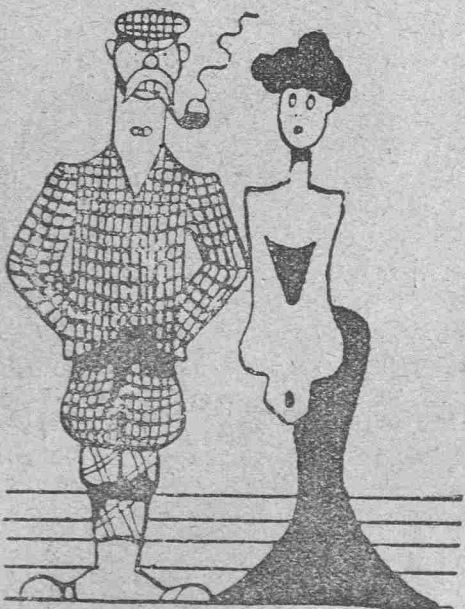

ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ
 ‘Η δεσποινίς Ψαλλίδα ..

— Γιατρέ, άμα τρώγω με πιάνει τρομερός ύπνος. Τί πρέπει να κόμω για να μη άποκοιμούμαι έπάνω στό τροπέζι;
 — Να πέφτης στό κρεβάτι σου.

‘Από τό ‘Ημερολόγιον
 του ‘Ασ’ ‘Ολα

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Προεργασι, μα την δλήθεια, αυτοι οι εμπόλεμοι εις τα μέτωπα του πανευρωπαϊκού πολέμου. Δέν έλησμόνησαν την καλή βραδειά τους, την ποραμοινή δηλαδή των Χριστουγέννων, να την εορτάσουν με δένδρο, με παιγνίδια, με γλέντι κτλ. ‘Αλλά και δέν ξεχνοῦσαν πότε-πότε να αφίνουν τό γλέντι, για να άρπάζουν τό τευφέκι ή τό κανόνι, για να κόψουν την ζωήν του άπέναντι δμοφύλου των. Παιγνίδι, βλέπετε, και τό έν και τό άλλο. Με την διαφοράν, ότι με τό πρώτον προσπαθει κανείς να ζωντανέψη κάτι άψυχον, ένω με τό δεύτερον κόπτετε την ζωήν τόσων ζωντανών όντων. Πρόοδος άνθρωπινή! σου λέγει ο άλλος.

διὰ πόσας άλλας έκτάκτους ανάγκας των σπιτικών τους. ‘Ωμελογοιμένας, οι κακόμειροι, διέρχονται άγωνιάδη και σοστήν εβδομάδα των καθών.

Φαίνεται δέ, ότι ή κατάστασης έπηρέασε και τοίς κολλιτέχιας μας μιὰ χαρά, άφου ένας ‘Αϊβασίλης, ζωγραφισμένος έπάνω εις μεγάλον πίνακα έσεταιεινδ ήμεροδεικτου, παριστάνεται με μπλωμένο μαιδύα. Καθόλου ποραδοξον, αν οι ήμεροδεικται, πευ θα έκδιθοιν μετ’ ολίγας ήμέρας, μας ποροισίουσιν τον ‘Αϊβασίλη και χωρίς παπούτσια.

Βάποιος γνωστός καρβουιάς σ’ τό Μπέγιουλον, άφου έψησε τον κόσμον με την άκρίβεια του, τώρα άπεφάσισε να ψήση και τα σπουργίτια του μαχαλά του, τα όποια άλίπητα θηρεύει με ένα κόσκινο. Τό βέβαιον είναι, ότι όμολόγουν μέχρι ταυδε όλοι, ότι με την έξυπνάδα του ο καρβουιάς αυτός πιάνει παυλιά με τη μύτη, τώρα όμως είναι βειβοιότερον, ότι τα πιάνει και με τό... κόσκινο.

Μία πολύ χαριτωμένη δεσποινίς σ’ τα Ταταύλα άνεκάληψεν, ότι πανάκεια δι’ όλα είναι τό άλάτι. Μ’ αυτό θεραπεύει, ότι θέλει και όπως θέλει. Τό πράγμα δέν μας φαίνεται και τόσον άσχημο, άφου, μεταξύ άλλων, θα γίνη αίτία να μη μείνουσιν σ’ τα Ταταύλα... άνάλατοι.

Αι βιτρίναι των καταστημάτων του Μπέγιουλου μετεβλήθησαν εις καλλιτεχνικά μουσεια. Τί θέλετε και δέν έχουν έκθέση δια να προσελκύουσιν πελάτας; Μία εξ αυτών έχει και μιαν κυρίαν κηρίνην και εις φυσικόν μέγεθος, με ένα μεγάλο άγκύστρι σ’ τό χέρι. Φαίνεται όμως, ότι και με τό άγκύστρι δέν κατορθώνει να πιάνη πελάτας. Και γορ... ένεκα ή περιστασις.

ΠΑΝΕ - ΡΩΤΑΣ

Μετ’ ολίγας ήμέρας θα εορτάσωμεν και ήμεις την μεγάλην ήμέραν της γεννήσεως του Χριστου. Και είναι μεγάλη και φοβερά ή ήμέρα προ πάντων δια τους κειυμένους τους μπαμπάδες, ει όποιοι, μαζή με τα υπεράκριβα άλλα καθημερινά χρειώδη της ζωής, έχουν να φροντίσουν και

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
 ‘Ο Ιατρός **Α. Σ. ΜΙΣΙΡΑΓΛΟΥΣ**
 Χειροῦργος των ‘Εθνικῶν Νοσοκομείων
 Δέχεται: Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 2-5 μ. μ., εις τό φαρμακειον Νικοπόθη, Γαλατά, Γενή-Γιόλ, άρ. 11 (παραπλεύρωσ του Co-opérative) και 5-7 μ. μ. έν τῇ κατοικίᾳ του: Réra, rue Rodolphe, No 23, appart. No 1.

ΑΓΝΟΝ ΕΓΧΩΡΙΟΝ ΟΙΝΟΝ
 δύνασθε να προμηθευθήτε
 από την ‘Αποθήκην
 « **Ο ΑΠΟΛΛΩΝ** »
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Δ. ΣΑΡΡΗ
 έν Ταταούλοις, Τσεσμέ Μειδάν.